

Миколай Коневал

З РУСИНЬСКОГО СЕРДЦЯ

Мої вершы ІІІ.

Выдання книжки підпорили:

Ярослав Гащак
село Камюнка

© **Миколай Коневал**

З русиньского сердца. Мої вершы III.

Одповідна і языкова редакторка: ПгДр. Кветослава Копорова, ПгД.

© Обалка і ілюстрації: Бк. Мартина Сівчова

Технічний редактор, графічна управа: Инж. Ярослав Гавріла

© Выдаватель: Сполук русиньских писателїв Словеньска, 2025

Тоту публікацію ани ей части не мож репродуковати без поволїня
власника авторьских прав.

© **Mikuláš Koneval**

Z rusínskeho srdca. Moje verše III.

Zodpovedná a jazyková redaktorka: PhDr. Kvetoslava Koporová, PhD.

© Obálka a ilustrácie: Bc. Martina Sivčová

Technický redaktor, grafická úprava: Ing. Jaroslav Havrila

© Vydavateľ: Spolok rusínskych spisovateľov Slovenska, 2025

Túto publikáciu ani jej časti nie je možné reprodukovat' bez súhlasu
majiteľa autorských práv.

Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu
kultúry národnostných menšín.

ISBN 978-80-89746-13-2

9 788089 746132

ПАРУ СЛОВ НА ПУТЬ НОВІЙ КНИЖЦІ

Миколай Коневал, тілом і душов запалений Русин видає свою третю публікацію поезії під еднаков назвов як першы дві: **З русиньского сердца**. Поетічны рядкы суть одразом животных прожитків автора, трансформованых до класічных рімованых вершів, котры суть призначны про творбу старшой генерації сучасных русиньских авторів. Єднотливы поезії сьме розділили тематічно – до дванадцятёх цілків (Нашы традиції; Весело і смутно-важні; Болячі думкы; Народнобудительскы; Споминаня; Сонда до себе самого; Вінчованя; Філософічны; Доволенковы; Тым, што од нас одышли; Народны мудрости; Бог з нами).

Жебы ліпше порозуміти назвы єднотливых частей (і в них єднотливых поезій), треба спознати і порозуміти контекст і факторы, котры овпливнёвали живот автора і наслідно го іншпіривали к творчости, котру зачав в зрілім, уже пензійнім віці. В першім ряді то є ёго родне село – Камюнка, котре, доволиме сі твердити, є чімесь шпеціфічным нелем в рамках неперерваных народных традицій, але ай обродного процесу Русинів по році 1989. Такой на першы погляд то вказують ай поезії, присвячены Камюнці, ці дотыкаючі ся народных обычаїв, што вытваряють колоріт Камюнки, передовшыткым в части **Нашы традиції**, але ай в далшых частях: **Споминаня** (Чеканя – што буде; Вырубаний ліс), **Вінчованя** (Барвінку, Барвінку; Сімдесят років Барвінку; Камюнка моя наймілша; Вінчованя Камюнці; Пастуське вінчованя на Русаля; Камюнці ку 700-му вырочу), **Філософічны** (Туга). Самособов, способ думаня і віками фіксованы традиції русиньского села, в котрім певне місце має набоженьска традиція выходного обряду чуеме з каждого верша автора, глубоко віруючого чоловіка, котрый на свою віру не забыв ани в далекій Америці. Там го судьба завела зачатком девятыдесятых років минулого стороча за роботов. На вісем років вымінів спокій малого селечка на северовыході Словакії з дакус веце як тисячков жителів за рушный, непокійный живот у найгустіше залюдненім місті США (тогда понад 7 міліоновім Нью Йорку), де мусив привыкнути на вшеліяке. Наперек тяжкій роботі по высочезных будовах Америки регуларно ходив до церькви. Не був

лем пасівним вірником, зачав співати ай в церьковнім хорі при Грекокатолицькій церькви Св. Духа в Нью Йорку – Брукліні, де співав і соло. Може якраз тот період му іщі веце вказав, де є ёго місце, бо, як сам споминать, тяжко было привыкнути на чуждїй край, але іщі тяжше было вытримати тот довгый час без родини і близких. Ай кедь жена і дівкы пришли на навщіву, векшыну часу був сам: „...а найгіршы і найсмутнішы были свята в чуждїм краю. Хоць ся нас зышло веце краян, што было приємне, домів єм лем телефоновав. Мусив єм ся барз перемагати, жебы ся не розплакати...” Чутлива натура Миколая Коневала ся ту, в чуждїм краю проявила наповно, але не было ани часу, ани енергїї подумати на поезію. Вшыткы ёго силы забрала тяжка робота, при котрій мав ай важный ураз, кедь упав із великой вышки. Аж по роках реконвалесценції, кедь ся дістав до пензїі і по навернутю до родной Камюнкы, де ся чує найліпше, пришов час на ёго пасію, котров є поезія. Уж довгы рокы пише і єднотливы вершы друкуює в русинойзычній пресї. В році 2012 набрав смілости і за помочї Русиньской оброды выдав свою першу книжку поетичных творів **3 русиньского сердца**, наслідно му вышла друга книжка **3 русиньского сердца II** (2015). Збераня народописного матеріалу є далшов залюбов М. Коневала, выслідком котрой ся стала публікація *Пастуси і газдівство. Русиньскы обычаї зо Сніша* (2018).

Традічний способ жывота, котрый описує у высшеспомянутій публікації і котрый є характерный споїнем чоловіка з природов резонує ай у зборнику, котрый тримлете в руках: **3 русиньского сердца**, з підназвов *Мої вершы III*. Автор тот традічний способ ставлять до опозиції ку днешній перетехнізованій добі, што має за наслідок много негативных явів главні при вихові молодого покоління. Камюнка і ей жытелі як кебы хотіли заперти помыселны двері і так ся охранити перед тым вшыткым негативным, што принесла нова доба і нова сполоченьска сітуація. Подарить ся їм то? Охранять своїх потомків перед вшыткыма бідами? Поможуть їм в тім народны традиції, котры одвіків утримують і котрыма жыють ай в сучасности? Ці поможуть їм славны Камюнчане – предкове, што жыли статочный жылот, прославили ся

нелем дома, але ай мімо свого родного села здобували успіхы. Ай на тых ся одкликує автор у своїй поезії, як на міцны опорны стовпы істоты, правды і справедливосты (Солвестер, Гольвей, Бітнер, Ксеняк).

Миколай Коневал як честный Русин, што дыхать за своє русинство.

Не може не споминати у своїй поезії ай визначны особности в цілорусиньскім контексті, ці уж з минулости (Александр Духнович, Павел Гойдич, Петро Кузмяк), або сучасны особности русиньского руху (о. Франтішек Крайняк, Петро Трохановський-Мурянка, Ян Фріцькый, Янко Допіряк, Сільвія Зелінкова), а в непосліднім ряді ай представителів сучасной русиньской літературы (Квета Галасова, Юрко Харитун, Миколай Ксеняк, Марія Мальцовска). З того погляду можеме конштатовати, же ёго поезії послужать ай як жрідло інформацій о визначных особностях, але ай удалостях, котры ся одбывали меджі Русинами в минулости і одбывають ся ай в сучасности (Світовий конгрес Русинів, При Лемківських розвалинах, Споминаня на Стариньску долину...).

Миколай Коневал як глубоко віруючий чоловік.

Духовный живот автора є міцно звязаний з церьковным животом, він є нелемже глубоко віруючий чоловік, але ай практикуючий грекокатолик, куратор у церькви, котрому міцно залежить на тім, абы ся службы Божы не словакізовали, але одправляли в материньскім языку.

Замышляня ся над смертєв і над тым, што буде на „Божім суді“, то є далша тема ёго поезій, котрій сьме дали назву **Бог з нами**. Авторів набоженьской поезії маєме в контексті сучасной русиньской літературы веце (Осиф Кудзей, Мілан Гай, Елена Хомова-Грінєва, Людміла Шандалова, Гелена Гіцова-Міцовчінова...), што назначує, же Русины суть ай днесь міцно віруючіма людми, про котрых Бог і божы законы суть оснований їх бытя.

Автор любить людей, своїх краян, зато не моралізує, не вытыкать їм недостаткы, вады характеру ці слабосты, котры не все корешпондують „з церьковным порядком“, скорше їх вказує в злегшенім, гуморнім тоні. Язык ёго поезій є ласкавый, змір-

ливий, в поєдних вершах смутно-важнї ситуації своїх краян коментує поучінєм, задуманєм ся над „грішниками“, ці конштатованєм, виходячим з общознамых животных правд, одкликуючі ся на Бога, котрый то вшытко видить. А нам, ту на земли, зістає лем молити ся за них.

Іншого характеру суть поезії на тему сучасной (і минулой) політики в одношіню к Русинам, де Коневал не є таким змірливим, як ку своїм краянам. Цїлком конкретно вказує на неблагы наслідкы єднотливых політичных рішінь (Не были сьме Українці, Унія...), перед зеркало справедливости ставлять ай єднотливых сучасных політиків (ай тых комуналных), котрым лем мало залежить на людєх, што їм у вольбах дали свій голос.

Про захованя колоріту так унікатного народного богатства, яке до днешніх днів конзервує село Камюнка (в дакотрых припадах ай про захованя риму і ритму вершів) вирішыли сьме в єднотливых поезіях уводити дакотры слова з містного діалекту, такы як: *выкно, вешїля, слонко, бдеме, велькый, моць, хцут, келишкы, дедина...*

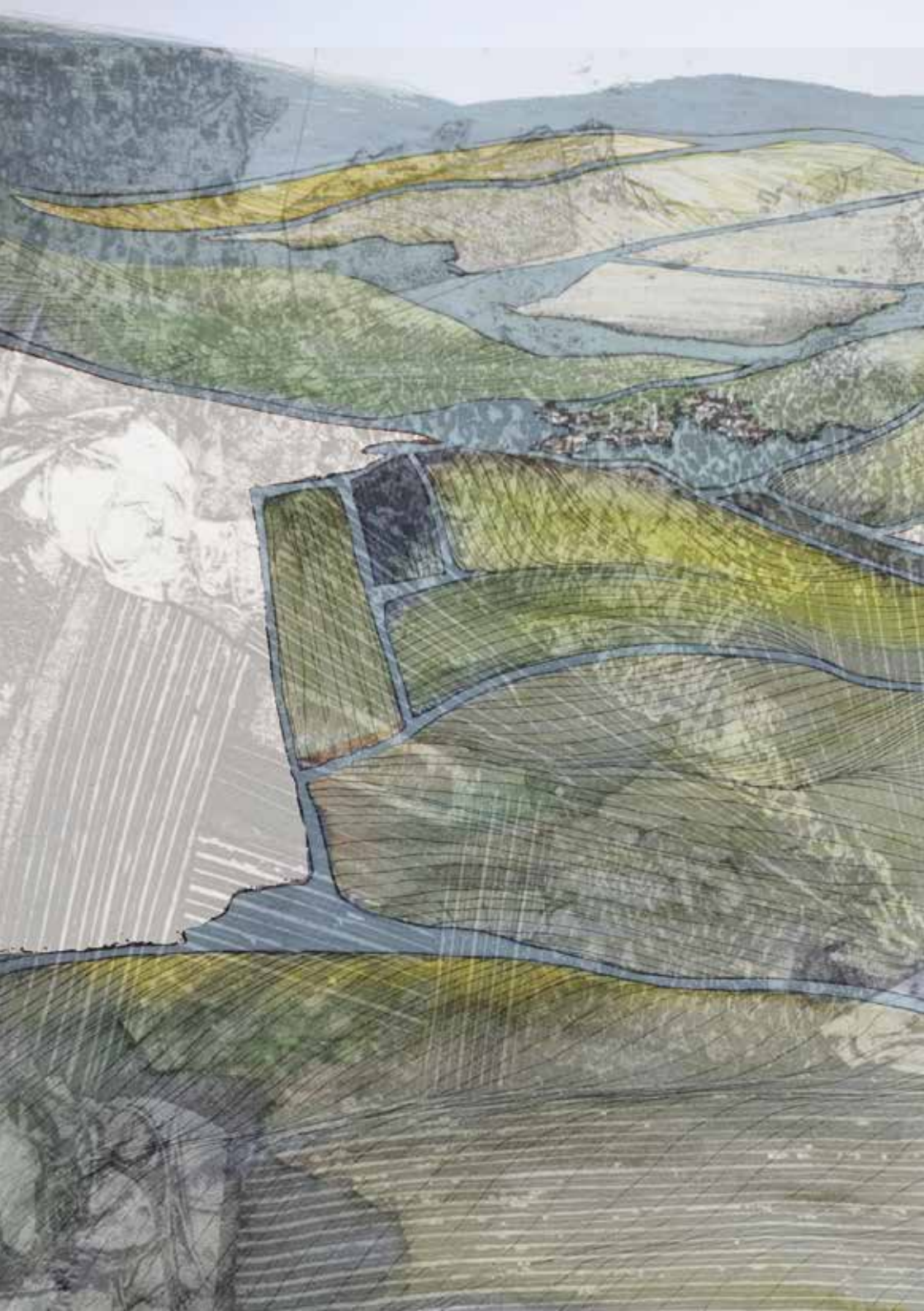
Віриме, же нелем містных жытелїв – родаків, але ай Русинів з інших етнографічных областей поезія Миколая Коневала заінтересує і розшырить їх погляд як на мінливість розуміня сучасного світа і живота в нїм розлічныма віковыма генераціями, так ай на розмаїтьость етнокультуры Русинів, звічненой у поезіях їх родака – Руснака.

ПгДр. Кветослава Копорова, ПгД.,
едіторка і одповідна редакторка.

ПОДЯКОВАННЯ ГОСПОДУ БОГУ

Вытворити вшиткы діла
рука Божа мене вела.
Бы-м міг творити, писати,
освітив ня дух святий.

Мати Божа омофором накрыла,
Божов мілостёв обмыла.
Же творю, розмышлям і жыю,
Тобі, Господи Боже, дякую.

НАШЫ ТРАДИЦІЇ

РОЖДЕСТВЕННЫЙ ВЕЧУР

К вечеру до окон звiзды смотрять,
на полях земля перинов прикрита.
Без шуму лiс спокiйно дыхать,
до обысть приходять Рождественны свята.

На небi Вiфлеемска звiзда свiтить,
спасiня свiта настае час.
Исус Христос в яслях ся родить,
тихо приходить меджi нас.

РАДОСТНЫЙ СВЯТЫЙ ВЕЧУР

Задзвонили дзвоны
на святу вечерю,
родина велика
приходить ку столу.

Баба, дiдо, сын, невіста,
iх маленькы дiти,
поставали около стола,
стали ся молити.

Вечеря богата,
з єднои мискы iдять,
найменша дiтвора
на дарункы чекать.

Кедь повечеряли,
знова ся молили,
Рождество заспівали,
по дарунки утікали.

Подякуйме Богу
за вечерю святу,
а ідьме до церькви
к Божому дітятю.

ВЕЛИКОДНЯ ОБЛИВАЧКА

Великдень, понеділёк, обливачка,
на дворі співу, крику повно, весело.
Ой, змокне, Боже, неєдна дівочка,
ей прекрасне волося, біленьке тіло.

Жебы была свіжа і ку людём міла,
весела, щастлива, здрава, добротлива.
Чіста, як та вода з потока быстрого,
што на ню выляляли руки ей мілого.

Змокнута до ниткы, до хыжы утікать,
якнайскорше іде ся превлечі.
В хыжі на парібків погощія чекать,
выпечена паска, шовдра, колачі.

Дівочка молода поливачів гостить,
 палюночков, винком вшитких почестує.
 А лем на єдного красні ся поспотрить,
 міло, зо сердечка, щіро ся усміє.

Великодня обливачка, то все є веселый,
 красный звык у нашім підкарпатськім краю.
 Дай, Господи Боже, окрем здравя, щастя,
 не забыти нігда о тім обычаю.

БАЧОВАНЯ НА ПОЛЯНІ

Розгаїли нашы луки, поля,
 косять сїно на полянах.
 Кончіть робота гайтола,
 пришло бачованя.

Хыжка на поляні отворена,
 в пецику огонь ся палить.
 Лука счаси уж скошена,
 сїно ся домів возить.

На полудне коровы в кошарі
 в єднім куті собі лежать.
 Дідо з бабов дома зістали,
 стары ноги їм не служать.

ТЕРТЯ ЛЕНУ І ПРЕСПАНКА

Місячок красні світив,
дівкы терли лен в стодолі.
Єдну з них трапила думка,
што повідять люде в селі?

Буде з лену плахта,
або зробить пылку¹
про хлопця, што ся народить,
ці може про дівку?

Бо під сердцём росте,
так, як лен розквітать.
Нихто о тім не знать, же
в ній ненароджене дітя.

Ой, лене мій, лене,
мій зелений лене,
возьме мене хлопець,
або лишить мене?

Возьме ня паробок,
тот, што до нас ходив?
Ой, такой був мілый,
як ся теперь змінив.

---

¹ плахта на завитя дітины

Остану я в ганьбі,
не скрию уж тот грїх.
Зробиме вешїля²?
Буду людём на смїх?

Терліця смутні бие
по высхнутім ленї.
Нихто не знать, што ся дїє
в моїй душі, во мні.

Нещастній дівочці
надїй к Богу загорїла.
Дай, Господи Боже,
бы было вешїля.

Дай, Господи Боже,
на высокім небї,
бы было вешїля,
не зістала-м в ганьбі.

---

² свадьба

КАМЮНЬСКЕ ВЕШІЛЯ

Дівка поспрашана уж не была млада³,
коли буде вешіля? Робила ся догода.
Радили ся сватове і будучі свашкы,
на фарі був запис, у церькви оглашкы.

Дружбове йшли селом, прекрасні співали,
людей із родини на вешіля звали.
Дружкы вінці вили, а про дружбів пера
„млада⁴“ была смутна, але тыж весела.

Смутна была прото, же не буде дівков,
же уж не постоїть з хоцькотрым парібком.
Же ся їй минула дівоча слобода,
котра перетекла, як в потоку вода.

А весела была прото, же нашла мілого,
і же буде цілый жывот люба жена ёго.
Же буде мати родину, з своїм мужом діти,
возьме слуб у церькви, будуть ей благословити.

---

³ молода

⁴ молодіця

ВЕСЕЛО
І СМУТНО-ВАЖНІ

БІДАК ДІДО І ЇГО БАБА

Купив дїдо за три златкы
на ярмарку дві топанкы.
Єдну лїву, другу праву,
про бабочку на забаву.

Баба топанкы обула,
на забаву полетїла.
Танцївала аж до рана,
без дїда, но не сама.

Рано домів пришкынтала
а на дїда гнедь спустила:
Непопостеляне, непопрятане!
Ненаварене, непозамїтане!

Не знам, што-сь до теперь робив?
Та ты лем по дворї ходив.
В стайни іщі не кормлене!
Такый хлоп ня до гробу дожене.

Баба щї з бурливою ночі
мала дар невязаної речі.
Злостні ся на дїда призерала
палцєм вказовала і крічала:

Яка мі лем гев парада:
Взяла-м за мужа лїнь, дзядя!

Несхопный, невыдареный,
Божічку мій премілений!

Дідо лем голову спустив,
а коровы дале кормив.
Дав гусятам, дав пацятам,
а наконець і курятам.

Когут ся із діда сміяв,
тай дідови так повідав:
Кількым курам він розкаже,
а дідо єдній не може.

Баба як тото зачула,
на когута гнедь скочіла.
Когутик ся не сподівав,
як ся бабі до рук дістав.

Баба, велька баламута,
влапила за хвіст когута.
Гнедь го шмарила до ярку,
не будеш казив моралку!

Бабиско знать околіця,
языката парадніця.
Робить з себе вельку пані,
повіджете, люде, упрімні, ці ні?

ДІДО ПОПИВАЧКО

Повів дідो Попивачко,
наллїй мї, моя женїчко,
їз той отвореної фляшкы
до келишка холем трошкы.

До келишка трошечка веце,
таке добре, хлопске пївдецо.
Кедь тото пївдецо я собї выпю,
такой ожью, знаш, барз тя люблю.

Баба на дїда смотрила,
язычок собї брусила.
Жебы тебе фрас узяв,
цї ті качмарь не налляв?!

Налляв, налляв, але мало,
грошей в буделярю не стало.
Я на сокыру не хотїв пити,
та мусив єм домїв їти.

Што мї кламлеш! Ты циганче!
Уж ся ті тот язык плянче!
Так як я у Бога вірю,
уж ті веце не наллїю!

Дідо нараз зосмутнів,
барз выпити сі хотїв.
А баба му не дала,
фляшку добрі сховала.

РОЗГОДНУТЯ В КОРЧМІ

В корчмі, в рогу цілком взаді
два сталы гості при столі сиділи.
Обидвое в добрій наладі
зо сердця ся розговорили.

Моя жена ся зо мнов вадить,
же лем в корчмі сиджу.
Кілько она ся наробить
а я роботу на віджу!

І моя тыж не запре гамбу,
же я пяный ходжу.
Лем дітём роблю ганьбу,
а ей на гріх зводжу.

Кілько часу в корчмі премарню,
дома ніч не зроблене.
Не заставить свою січкарню,
так крічіть на мене.

Вадить ся і крічіть:
Як так дале буде,
же она ня лишить,
ся зо мнов розведе.

Знаш што, мілий приятелю?
Проблеми маме сполочны.
Прес тыждень, ани в неділю
не ходьме веце до корчмы.

Заприсягайме ся Богу,
перестаньме навсе пити.
Возьмийме на ся другу скороу,
потішыме жены і діти.

РОЗУМ І ТІЛО

З розумом тіло дебатуює:
Опило єм ся, вера,
міцно зле мі є,
болить ня вшытко одвчера.

Треба овити голову,
на жалудку плано.
Уж не выпю ани капку,
страшна ніч і страшне рано.

Розум то барз потішыло,
же тіло так розмышлять.
Правда така, же уболене тіло
півдецакы міцно ніщать.

Конечні тіло похопило:
Алкохол му барз шкодить.
Вчера престрашні терпіло,
алкохол го до біды приводить.

Тіло полежало, поейчало,
так то є по пиятыці.
Кедь боліня перестало,
новы слины на языці.

По часі розуму повідать:
Подьме ся перейти!
Няй ноги дома не сидять,
не мусиме до корчмы зайти.

Свіжий воздух мі зробить добрі,
уж не буду як матога.
Одтеперь лем о свіжій воді,
до корчмы не вступить моя нога.

Так вышов хлопак з хыжы,
ногы помалы крачають.
Корчма ся уж ближить,
нервы в тілі грають.

Не можеш до корчмы іти!
Тїло ся сперать повнов силов.
Обіцяв єсь! Не будеш пити!
Не треба выбити клин клином!

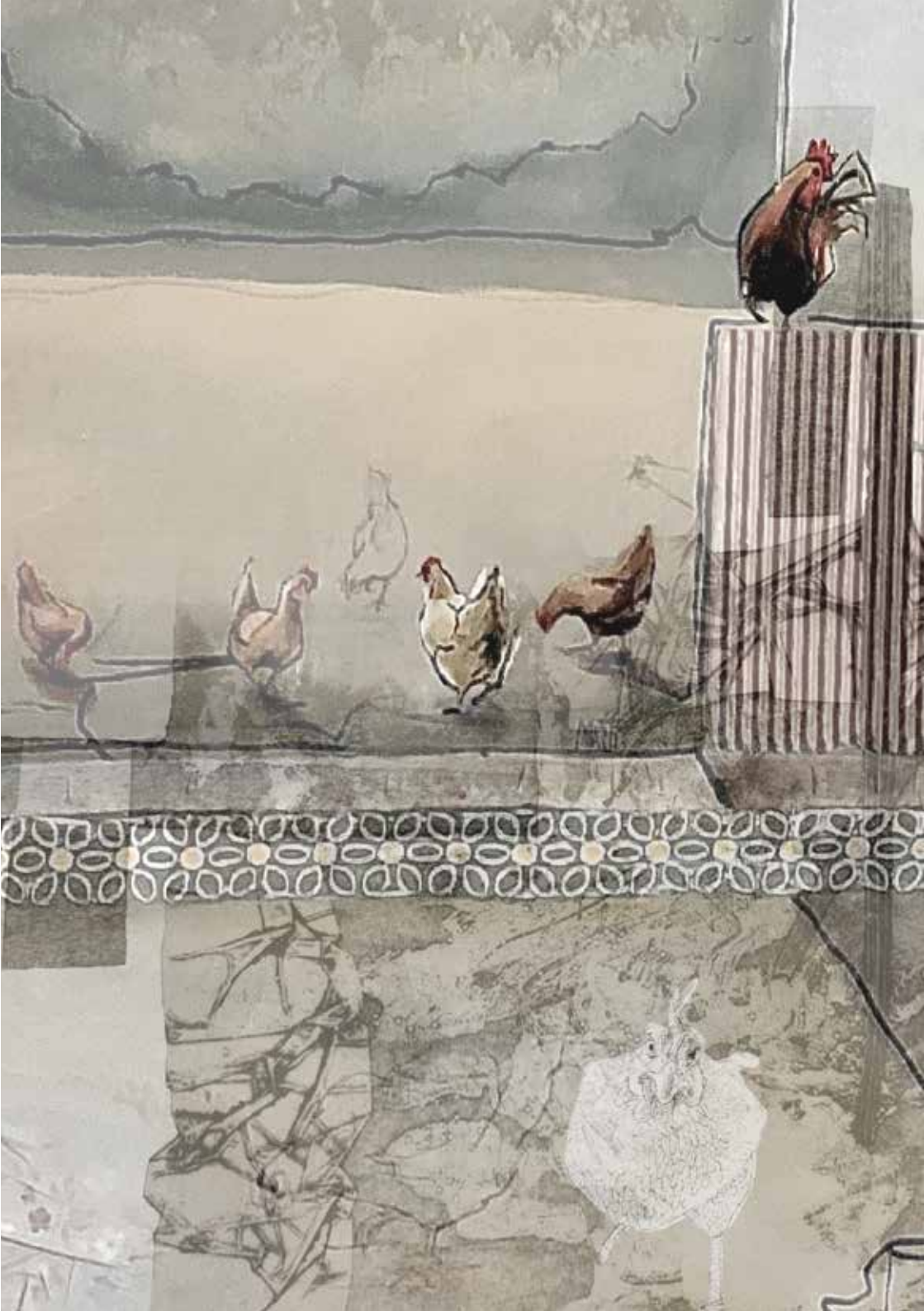
Не можеш до корчмы іти!
Тїло знова закрічало.
Розум тїлу перестає вірити,
єго слово значить мало!

Алкохол розум крає,
тїлу робить болести.
Догодли ся обоє,
знають то зо скушености.

Сила тїла розум тупить!
Ой, недобре то масло!
Знать, же мудріший уступить,
тїло до корчмы вошло!!!

Дарьмо розум і сердце болить,
знають то люде в цілім світі.
Кедь нїт певной волї,
тїло не перестає пити!

Было так, і буде.
Не повідам блуды.
Збогом здравый розуме,
тїло іде до загубы.

СВЕКРА О ЗЯТЇВИ

Свекры мілы, свекры любы,
не берьте зятїв меджі зубы.
Ни зятїв, ани невісты,
можете дістати глисты.

Знам я єден приклад такый,
незвычайный, нехоцьякый.
Свекра нерада зятя мала,
де лем могла, го огваряла.

Язык ся їй не заставив,
зять фурт вшитко плано робив.
Дома не хце ніч зробити,
не старать ся о жену, діти.

Авто купив, лем ся возить,
мене добрі не поразить.
Авто чістить і пуцує,
умывать го і гланцує.

Одколи зачав подникати,
ани о нїм не хыровати.
Сидить лем при почітачу,
я од злости скоро плачу.

Купив мі на народенины
якысь чачка, сомарины.
Заушнічкы мі дав на уха,
але нач мі, кедь я глуха.

Мать він натуру преляту,
поставив у лісі хату.
Но не хату, але вілу,
возить там родину цілу.

Родину цілу, камаратів,
мене там не хоче взяти.
Бы ем го не огваряла,
бо я уже баба стара.

Дарьмо нам купує дары,
Не треба нам. Мы уж стары.
Хоче бы-м ся парадила,
была на нёго все міла.

А я стара, уж не владжу,
зятя свого ненавіджу.
Як я хочу, він не робить,
та мі по нім язык ходить.

СВЕКРА О НЕВІСТІ

Познам свекру нехоцьяку,
ніч не робить мі на дяку.
Намыслену і завзяту,
гіршу од чорта - рогату.

Убога в домі ей невіста,
нігда ничім сі не є іста.
Контролює, глядять хыбы,
фурт мать затиснуты зубы.

Зачінаць вна скоро зрана:
Невіста каждый день пяна!
Непорядна, не наварить,
лем при почітачу сидить.

Кедь не при почітачу, та телефонує,
роботу дома не пільнує⁵.
Супермаркеты, самы накупы,
мыслить собі, же мы глупы.

Покупить чуда вшеліякы,
ніч до дому, лем самы бортакы.
Пахнютка, вонякы, мастічкы,
не містять ся в купелці до полічкы.

---

⁵ не старать ся

Кедь ся зачне малёвати,
не хцу на ню призерати.
бровы, воргы і папулю,
я споза дверей лем шкулю.

Намалює тот свій ксіхт,
векшой налпы од нёй ніт!
Мыслить, же скрасить вельку гамбу,
є лем на сміх, робить ганьбу.

Пред зеркалом три години,
дарьмо, же не райбаны перины.
Од рана ся лем ціфрує,
выжгылять ся, і ся сміє.

Дітиско мать непозорне,
мене з нёй раз істо вторгне.
Порадьте, што мам робити,
ніт гіршой невісты в світі!

Боже добрый, Боже златый,
чом свекры такы преляты⁶?
Не надарьмо о них гварять,
же манжелства дітем казять.

---

⁶ пановачны

МОЛОДА ГЕНЕРАЦІЯ І ДІСКОТЕКА

Іду отворити церьков,
беру із кешені ключі.
Думкы летять головов
ногы мої болячі.

Далша ніч непереспана,
дуже тяжкы стары крокы.
Діскотека грала до рана,
болить тіло, ногы, руки.

Децібелів заплава зась
побудила вшиткых нас.
Молодеж ся забавляла,
а старых няй бере фрас!

Пінязі ся катуляють,
попивають хлопакы.
Качмарёви очі світять,
не доливають півдецакы.

Пиють хлопці і дівчата,
незнаючі свою міру.
Далша фляшка уж начата,
дасть їм одвагу і силу.

Вышло слонко⁷, настав день,
 язык ся парібкам поплів.
 Голова тяжка як пень,
 не хоче ся никому домів.

Веселый шеф дискотеки
 будить сплячих по столах.
 Змащены шматы, облеку,
 ледва стоять на ногах.

Дівчата буяро йдуть,
 недопита фляшка в руці.
 Штось там собі блябочуть,
 каждая весела в розкроці.

Вуйку! Смїло булькнийте собі!
 Зо смїхом дівкы говорять.
 А мертвы тихо сплять у гробі,
 вни своїх внуків не будять.

Вуйку, мы лем раз молоды,
 не знаме, што дале буде.
 Веселити ся, то теперь в моді,
 та штоже там стары люде!

Роботы, вера, мы не маме,
 будеме дополудня спати.
 А як ся пробаториме,
 їсти наварять нам мати.

---

⁷ сонце

О, Господи Боже!
Моя мамко родна!
Хто же нам поможе?!
Долё наша бідна!

Така днешня доба,
такый днешній світ!
Розпуста, слобода,
закона про них нїт.

Боже мілостивый,
Всемогучій в світі!
Ці Ты тото видиш!?
То безбожны діти?

Видиш, Боже, лем Содому?
Видиш, Боже, ай Гомору?
В світі повно велькой біды,
в кождім селі суть ей сліды.

Хто прийде зрана до церькви?
Хто принесе Богу жертву?
Тїло балаговало до ночі,
душу мало цілу мертву.

Діскотека уж порожня,
затих в салі гук і сміх.
Молоды сплять до полудня,
стары, мольме ся за них!

СКУШЕНОСТЬ БРАТА

Было то в минулій добі,
у соціалістичнім часі.
Брат купив собі годинку
в Тузексі, не за пінязі.

Кым ей купив, боны зганяв,
кады-тады він їх глядав.
Кедь му еден векслак продав,
аж пак до Тузексу втікав.

Годинка му двигла наладу,
тадь то была зо Западу.
Дорога на тоту добу,
потішыв жену молоду.

Вкаже ей на верейности
при кождїй прилежытости.
Радость го скоро перешла,
годинка їй довго не йшла.

По ваганю не барз довгїм,
выбрав ся до Відня потїм.
През граніцю з Братїславы,
взяв годинку до оправы.

Посмотрив ся до нотесу,
де мав сервісну адресу.

Оправаря довго глядав
годинку справити казав.

Оправарь годинку прияв,
отворив ей, і ся сміяв.
Тихо запер годиночку,
почекав лем минуточку.

З окулярми на голові
подав годинку братови.
До очей ся му засмотрив
і з важностёв му так повів:
Такий шмейд каждого року
выважае до „OST BLOKU!”

ВЫСТАВНЫ КУСЫ І СУПЕРМАНЫ

Є моць⁸ людей меджі нами,
што хотять мати вшытко плус.
Быти в світі Суперманами,
быти як выставный кус.

В такій голові завіты
мають інакше змышляня.
Суть далеко од реаліты,
на наше зачудованя.

---

⁸ велё, много

Поєм выставного кусу,
то вам лем на замышлїня.
Повісти то людём мушу –
то поверхне поколїня.

Не літайме попід хмары
з папірэвыма крыламі.
Утримайме ся при земли
певні, властныма ногами.

ПЕРЕДВЕЛИКОДНЕ ПРЯТАНЯ

В понеділєк скоро зрана
повідать так дівці мама:
Ой маме роботы того тыждня,
не стигнеме до Великодня.
Треба ся нам понагляти,
кедь хочеме вшытко мати.
Наварити, попрятати,
райбати і біглєвати.
Дале повідать мати дівці:
Треба выссати покровці.
Порох повтерати,
двір позамітати.
Окрем того треба печі
на Великдень ай колачі.
Обертать ся мати к дівці:
Выберь з шафы дакы горнці.

Не знам, што будеме варити,
 подьме до сусіды посмотрити.
 Пішли собі до сусіды,
 там усе повно бісіды.
 Сусіда рада розправлять,
 таке о ній люде гваряць.
 Зачали вни о варіню,
 о роботі і печіню.
 Што ся треба настояти,
 кедь хцут в склепі куповати.
 Продавачкы помалы, без жывота,
 а дома чекать велька работа.
 Тадь треба ся наробити,
 покы обід наварити.

Говорять довго, дома їх нїт,
 а ту дзвоняць на обід.
 Дзвонны в церькви выдзвонили,
 сусіды ся помолили.
 Бісіду щі не скончіли,
 знова ся до ній пустили.

Цайгры на годинках
 крутяць ся довкола,
 бісіда йде дале,
 уж ай споза стола.
 Помалы зачінать темніти,
 бісіду нї, а нї скончіти.
 Не хце ся їм ани їсти,

фурт сі мають што повісти.
Уж дзвоняць і на вечерю,
не рушаць ся они, веру.
„Плеткы“ треба докончіти,
не хце ся їм домів іти.
Вернули ся пізно вночі,
не встигли зварити,
колачів напечі.

ГРІШІНЯ

Серед села на дворі,
на гріщу при школі,
хлопці фотбал грали,
еден на другого крічали.
Кебы грали, нйай бы были,
але і брыдко грішыли,
люде їх довкола чули.

Дідо коло гріща крачав,
і хлопчискам так повідав:
Мої мілы, любы діти,
кебы вас учув грішыти
отець ваш, што вас выховав,
істо бы ся барз засмутив,
што лем бы він на то повів?

Озвав ся хлопець з нижнёго кінця:
Вы іщі не чули грішыти мого вітця!
Выхова і приклад многих родічів
нераз нас засмутить, і до неба крічіть.

БОЛЯЧІ
ДУМКЫ

НАДРАНОМ

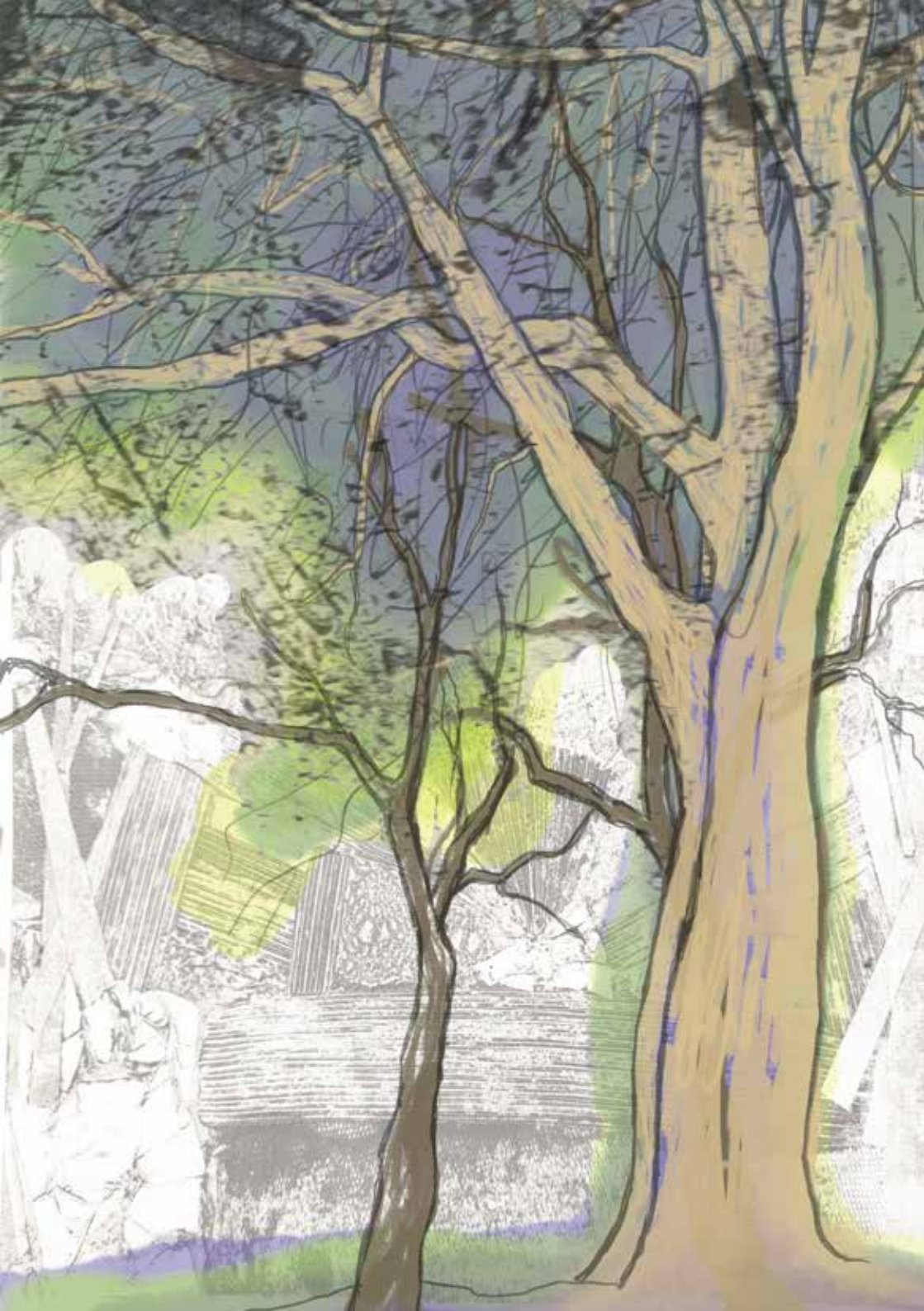
Світать.
 Перестав єм писати.
 Перший вташок по небі літать.
 Ляжу, буду спати?
 Няй оддыхує перо,
 бо небо синіє.
 Пробуджать ся село,
 трава зеленіє.
 Далша непреспана ніч,
 лем місяць то відів.
 Прийдь, Господи, на поміч,
 дай силу, бы-м зміцнів.

Надраном 16.7.2013

СТАРЕ ДЕРЕВО

Старе дерево не пересадиш,
 старе дерево ништо не огне.
 Старе дерево на ніч валушне,
 старе дерево тїнить молоде.

Старе дерево бранить молодому,
 хоць оно саме уж лем сохне.
 Старе дерево стоїть проти бурі, грому,
 уже не росте, уж лем мохне.

СВОЇЙ НАЙМОЛОДШІЙ

Ой, барз скоро втікать тот Божый час,
а ты, наша любя, так далеко од нас.
Мы фурт розмышляме лем о тобі,
як жыєш там в горах, скоро аж у небі.

Родічі молять ся і смутять за тобов,
жебы ті Бог навсе певне здравя дав.
Не навщівив тя з бідов, хоробов,
стояв при тобі, все тя охраняв.

Камюнка, 8.11. 2013

СМУТНЫЙ СВЯТЫЙ ВЕЧУР

Дзвоньы в церькви дзвоняць,
звуть к святій вечері.
Дідо з бабов сидяць,
при щедровечернім столі.

Моляць ся ку Богу
саменькы обоє.
Повторяють слово Боже,
сердце болєсть крає.

Кілько дітей выховали,
трапили ся, бідовали.

А теперь при столі
саменьскы зістали.

Слыза дїдови і бабі
лицём ся катулять.
Як діточкы в Америці?
Як ся там вечерять?

Діти писмо написали,
і довго телефоновили.
При щедровечернім столі
старенькы самы зістали.

Ріствяны свята радостны,
но смутна пришла староба.
Споминаня барз болестны,
теперь настала така доба.

НА ГРАНИЦІ ЖЫВОТА І СМЕРТИ

Пришло то несподівані,
но думка в голові вертить:
Чоловік нечekanі
учув ся на граніці жывота
і смерти.

Докторы коло тебе
не перестають літати,
смерть ногами гребе,
хоче ті твій жывот
взяти.

Коса забрушена
в ей смертelnых руках,
над тобов положена,
а твое тіло в болестных
муках.

Докторы робляць свое,
така „Божа воля“,
захранюють тіло твое,
робляць што знають,
не стоять.

Смерть глядaть жертву нову,
докторы по намагавій работі...
Дякуеш Господу Богу,
же есь зістав при жывоті.

СМУТОК І НАДІЯ

Вночі церьков освітлена,
на турни годину видно.
Моя душа засмучена,
ай на серцю темно.

Не смуть, душо,
ніч не зміниш.
Прийде день –
і ся помолиш.

Оджень смуток,
глядай нову силу.
Тїш ся з далшого дня,
не страчай в Бога віру.

СТИШКЫ

Пишеш стишкы,
хто тя похопить?
Давно выпиты келишкы,
зло помеджі нас ходить.

Келишкы выхыляв,
не еден, не два....
В алкоголі міру не знав,
дожив ся добра і зла.

Хто буде стишки читати,
ці порозумить тому?
Што-сь до „келишків“ налляв,
треба то дакому?

Твої стишки, списаны до книжки
засмутять, зроблять радість дакому?
Поскладаны до оббитой миски
може „зістануть нікому“.

ОДЫШЛА МОЛОДА МАТИ

Одышла молода мати,
котра могла жыти.
Одышла добра мати,
лишыла дві маленькы діти.

Крутый осуд зробив кінець,
Зістав муж - молодый вдовець.
Їх дрібны діти іщі не знають,
же своёй мамкы уж не мають.

Не знають, же сиротами зістали,
не притулять ся ку своій мамці.
Отець і мати плачуть над гробом
за так мілов, близков особов.

Небога мати зробила жаль близькій родині,
але і цілій нашій дедині.
Родина не сподівала ся страшной раны,
предчасна смерть змарнила вшиткы планы.

Нечеканый одход предсавзятя рушить,
мольме ся за спасіння ей душы.
Божый закон не знаме, така Божа воля,
не наша, не моя, ани не твоя.

СПІВАЙ, ДУШО, СПІВАЙ!

Коліна, ноги болять,
но душа хоче співати.
Сліды молодости доокола стоять,
благословена русиньска мати.

Тіло помалы одходить,
такый є Божый закон.
Душа хце жыти, трепотить,
хоць знать, же ближить ся скон.

Голос уж не такый,
в співі твоім чути хропіт.
Ай за то Богу подякуй,
хоць єсь не зъів днешній обід.

Співай, душо, співай,
 докы лем жыва будеш!
 На своїх предків не забувай,
 раз меджі них ай ты прийдеш.

Дєвіньска Нова Вес, 18.11.2024

ПІЗНИЙ ВЕЧУР – ЯСНА НІЧ

Слонко зашло за горізонтом,
 стихло ай найменше пташеня.
 Околіця прикрывать ся темнотов,
 природа бере ночне облечіня.

Першы звізды на обзорі,
 не видно ниякой хмары.
 Смотриш на небо, горі,
 видиш красны небесны дары.

Звізды розсіяны доокола,
 ништо їх не порахує.
 Настає ніч ясно-біла,
 златый місяць небо крає.

Збожнюєш місячну облогу,
 Богом сотворене чудо небесне.
 Дякуєш Господу Богу,
 за ночне світло чудесне.

Часом звізды долов падають,
перетинають небо красне.
Небесну кленбу освічають.
Роздумуеш. Коли твоя звізда згасне?

ПІДШПОТИВ ЄМ СЯ...

Підшпотив єм ся на смітку,
котрого ніт. Скоро єм упав,
ногы привязаны о клітку
множеством невидимых лан.

Не був єм в амазоньскім пралісі,
запутаний єм у властных думках.
Думкы мої летять по небесах,
я припутаний до старых лах.

Душу одкрывають споминкы,
як бы то было лем вчера.
Ожывають змерзлы корінкы,
такий то був живот, вера...

Тяжко думати о генерації,
котра уж одходить.
Як сніг топлять ся традиції,
блуд голову водить.

А наша молодеж
во віртуалнім світі жыє.
Староба западаты порохом,
невидимо, помалы гніє.

Одходиме помаленькы,
часом нас не стане...
Ламлють ся леды тоненькы
під нашыма старыма ногами.

Каждым днём сьме старшы,
не дасть ся то одперти.
Спомалены нашы маршы,
пропадаме ся до язера смерти.

НЕКРОЛОГ

Книжка ся заперла,
перо уж не пише.
Чорна Мадона слызу стерла,
вітор вывернуте дерево колыше.

Опадало листя зо строму,
уж ся не зазеленїє.
Пришов смуток до дому,
покошена трава прїє.

Слонко жывота за горизонт зашло,
перестало світити.
Світло темноту нашло,
годинка часу перестала бити.

АЖ ОДЫЙДУ І.

До труны мі не давайте новы лахы,
але дайте пацерикы.
В церькви хочу чути візантський спів,
і слова славной кірілікы.

Пережыв ем даякы літа,
смутиці не буду,
же одходжу з того світа
повного кламства і блуду.

Не плачце за мнов,
Господь є меджі вами.
Розлучте ся панахідов
і добрыма словама.

Я одышов, вы прийдете,
то є закон Божый.
Ёго силу не зміните,
тоту правду знать каждый.

АЖ ОДЫЙДУ II.

Аж одыйду, не смуть,
скончіла ся моя живота путь.
Аж одыйду, не плач,
треба зісти терпкий колач.

Аж одыйду, не заламуї руки,
тіш ся дале з наших внуків.
Каждый мусить раз одыйти,
охабити свою жену, діти.

Я одходжу до вічности
скончіло трапліня і радости.
Няй радость смуток закрые,
старе ся мине, молоде жые.
Што было плане, то забывайте.
Што было добре, споминайте.

КЕДЬ ПРИЙДЕ СМЕРТЬ

Кедь прийде смерть, вічність,
минуть незгоди, часи зуфалства.
Проблемів було дость,
претваркы, інтрігы, кламства.

Тяжкы, тяжкы розгоднута,
діры до них верть.
Вшеліак пережыты літа,
вшытко собі возьме смерть.

Не возьму собі жывот,
смерть сама прийде.
Одыйду до незнамых вод,
є мі єдно, што повідяць люде.

Розмышлям о тім нераз,
як одыйду з того світа.
Знам, прийде тот час
завучіть: „Земле розкрытя...”

Найблизшы поплачуть і ся помоляць,
кедь будуть стояти над гробом.
Заспівають „Вічная память”,
а добрый Бог буде з тобов.

Бог буде судити
остатніх, ай мене.
Ці буду з душов блудити
найвысшый розгодне.

РОЗЛУЧКА

Одышов єм, жено моя, не плач,
свої слызы застав.

Треба зісти впечений колач,
преконати живота сплав.

Ріка живота кончіть у морі
з берегами ся лучіть.
Є то дане Богом, там горі,
каждый живот раз скончіть.

Жено моя, і вы, мої діти,
не плачте над гробом, мої дороги.
Такый є закон на Божім світї,
мольте ся за спасїня души.

Молитва мать велику силу,
я ся вам вночі нераз приснию.
А вы не страчайте в Бога віру,
віру в Бога, і надїю.

Слызы на твоїм лицю высохнуть,
а живот нормалні дале піде.
Внучата ся ку тобі притиснуть,
кажде тя за руку поведе.

Ты потребуеш дале жыти,
хоць ті тяжко, претяжко буде.

Поможуть тобі наші діти,
і добры в днешнім світі люде.

Так, мої наймілшы, з Богом
бо пришов час ся розлучіти.
Споминков, тихым людським словом,
дыху моёго уж не чути.

Нігда ся не запруть ворота
на Господній небесній кленбі,
де ся одбывать вічне жытя,
звитае ся ту вшыткы – в небі.

НАРОДНОБУДИТЕЛЬСКИ

РОДИТЬ СЯ СТИШОК

Родить ся стишок, бо
вночі не можу спати.
Єм як тот ночный вташок,
зачінам буквы
до слов складати.

Родить ся рим, бо
треба пустити думкы
на волю.
Роздумую притім,
повный непокою.

Порозумлять люде стишку?
Будуть го читати?
Мать уровень високу, низку?
Што собі думати?

Яка буде реакція
на буквы з азбуку?
Што молода генерація,
їх міленькы нотбуку?

ОДКАЗ РУСИНАМ

Христос на горі казав:
Любте друг друга.
Народ го тихо слухав.
Быти гордым, не быти слуга.

І мы любме народ свій,
свое родне не забывайме.
Русине, за своїм твердо стій,
Наше русиньске, в сердцях майме!

Навсе собі памятайме,
славных предків, свое коріня.
Як дітину їх плекайме,
храньме про далшы покоління.

БЛАГОСЛОВ, ВЛАДЫКО!

Благослов, Владыко,
при святім престолі,
благослов Русинів,
підкріпляй у вірі.

Хрань їх обряд, віру,
жебы не пропали,
дай, Господи, силу
Богу все служыти,

за народ стояти.
Благослов, Владыко!

НЕ СМУТЬ, ДУШО

Не смуть, душо, світ не зміниш,
не маш на то силу.
Дарьмо ночами ся трапиш,
дарьмо страчаш віру.

Поспоминаш на минулосьть,
роky давной славы.
Не затіниш слонко,
бо на то суть хмары.

Помож родині, Русинам
в кождїй їх потребі.
Не думай о недосягнутых снах,
не погнеш звїздами на небі.

Небо не змінить свої міры,
то знать каждый добрі.
Світ рядять іншы силы,
ты зістань ту, на землі.

ВЫЗВА РУСИНАМ

Русины, Русины,
в своїй давній славі
робме вшытко про то,
бы сьме не пропали.

Наша церьков, віра,
наш обряд візантський,
жебы дале жыв в нас
дух кіріло-методський.

Спойме нашы силы,
учме нашы діти,
а не забывайме
родне сі цїнити.

Няй нам буде цїнна
і над вшытко міла
родна нам бісіда –
в ній велика сила.

РОДНА БІСІДА

Вернув ся сын з валалика,
не бісїдує, але „ржіка”
короткый час в Чехах був,
материньску реч забыв.

Мама сына увідїла,
міло ся го опросила.
Приступила к сыну своему:
Коли-сь пришов, сыну, дому?

Сын волосы нечесаны,
підышов ближе до мамы.
Одповів речов вельков,
і вышло з нёго: "тетьком".

Розплакала ся бідна мати,
сын ня зачїнає тетков звати.
Што не познаш свою маму?
Ты пришов до родного дому.

Сыну! Та я твоя мати!
Щі гірше стала нарїкати.
На сына ся посмотрила,
ёго словам не вірила.

Мамины слова сына дояли,
тадь они так правдивы были.
Мамо, перестаньте плакати!
Я зачну по нашому бісідовати!

РУСИНАМ КУ СПИСОВАНЮ

Списованя перед нами,
усвідомме сі Русины.
Запишме ся Русинами,
хлопи, жены, цілы родини.

Не забудьме на слова
якы нас Духновіч учів.
Русинами запишме ся знова,
діти нашы і наших родічів.

Як слонко нам денно світить,
і ясне небо над нами,
так мы, русиньскы діти,
запишеме ся Русинами.

ЮРКОВИ ХАРИТУНОВИ

Не падай на духу,
бо ты много зробив
у русиньськім руху.
Роздумовав, писав, творив.

Старе тіло нас зраджать,
мы ся не смієме піддати.
Музы нам сердця ладять,
бо хочеме творити.

Мама хворе тіло,
але дух здоровый.
До неба бы полетіло,
но дує вітор суровый.

Не заставиш колесо часу,
трава пріє, вяне.
Молоды оцінять твориву касу,
яка по тобі зістане.

Не падай на духу,
бо ты много зробив.
Перо вело твою руку,
ночами-сь не спав, творив.

ЗАМЫШЛІНЯ НАД РУСИНАМИ

Сітуація смутна, невесела,
выселюють ся русиньскы села.
Люде одходять далеко до світа,
бо дома, близко, не є работа.

Слюбують нам роботу політіці
з парламенту, владны посланці,
но кець ся там горі дістануть,
на роботу, Русинів забудуть.

Слюбы і дале остануть слюбами,
а нашы Русины за граніцями.
Лем пензісты самы дома зістають,
русиньскы села тихо вымерають.

ПІДКАРПАТЬСКА РУСЬ – ЗАКАРПАТЯ

Пришла осінь. Одлетіли гуски,
зима про них проклятя.
З Підкарпатської Руси
теперь Закарпатя.

Світ осолоджений бісом
лем тяжко ся колыше.
Під лісом, ці за лісом?
Де лісу про нас близше?

Роздумують люде,
грявчать вороны.
Як ся на ліс смотрима?
З котрой сторони?

Ліс остане на тім місці,
знать голова кажда.
Посунули ся граніці,
змінила ся назва.

НЕ БЫЛИ МЫ УКРАЇНЦІ

Не были мы Українці,
такыма нас вни зробили.
Нашу культуру, традиції
собі присвоїли.

Не ем Словак, ани Українець,
слова благословеного Гойдіча.
Я Русин был, есьм і буду,
то слова будителя Духновіча.

Многы одродилці
суть і меджі нами,
„новодобы Українці”
забыли, же были Русинами.

Їх давны предкове
гірко бы плакали,
бо выдумкы такы
николи не знали.

Новодобы запроданці
шырять теорії,
в селах, містах, на уліці
ніщать наши надії.

БІЛОВЕЖА

Біловежа, Біловежа,
русиньське селечко.
Красна в Тобі każда хыжа,
до каждой світить сонечко.

В Біловежі наш будитель
службу Божу давно служыв.
Велькый человек, наш учитель,
русиньського духа будив.

Павловічу, будителю,
нераз мы тя споминаме.
Зробив-сь про наш народ велё,
мы на тя не забываеме.

Біловежо, вшыткым міла,
ростий дале і розквітай!
Бы-сь нігда не зостаріла,
весель наш русиньський край!

Єдного дня стрітив ем
Русина з того валала.
По розговорі з ним
душа моя смутна стала.

Розболіла ня голова,
як ем зачув ёго слова.

Слова звучать в моїм уху:
што ся діє в русиньскім руху?

Хто мать правду?
А хто кламле?
Боже! Як то розпознаме?

КОСОДРЕВИНА

Косодревина високо в горах
мать маленько, маленько землі.
Обвила ся міцно по скалах,
корінєм тримле ся силні.

Дують вітры, приходить зима,
повно снігу, далша лавина
высокы стромы вывалила,
зістала лем косодревина.

Зелену косодревину
не зломлять ниякы вітрикы.
Пережыла неедну тяжку годину,
росла давно, буде рости навікы.

Незломна косодревина,
мала, притулена до землі,
будь прикладом про Русина,
няй жыє скромно, незломні.

СТАРИНА

Старина, Старина,
тулить тя ку собі
Попрадська долина.
Лісы зелені довкола,
чіста зо студенок вода,
прекрасна природа.

Старина, Старина,
многих предків домовина.
Предків славных, узнаваных,
в многих книгах споминаных.

Славный род Бескідів,
споминаний од прадідів.
Што Старину прославили
і много про ню зробили.

Старина, Старина,
твої мілы діти,
страчены у світі.
Тебе в сердцю мають,
і не забывають.

17.3.2015

НЕ МОЖУ СПАТИ

Не можу спати,
думаю над життям.
Треба осінь вихосновати,
за старим, розбитим плотом.

Зробив єм в житті велё?
Ці зробив єм того мало?
Як мене спомяне село?
Кілько часу ліниство украло?

Кедь єм зробив мало,
кого буду винив?
Кілько часу мі зістало?
Што єм зробив про Русинів?

Нераз в моїй душі
світло замінять темно.
Не підлягнув єм спокусі?
Не жив єм даремно?

МОЛОДІЙ ГЕНЕРАЦІЇ

Молода генераціє,
така настала доба.
Зложите ваше портфоліо,
в світі панує злоба.

Вылетите із гнізда,
полетите до світа.
няй засвітить вам ясна звізда,
няй будуть щастливы вашы літа.

Молоды Русины мілы,
в тім далекім світі.
Не шануйте⁹ свої сили,
своїх притулити.

Русиньска мати вас ховала,
днями і недоспаныма ночами.
Порожня є дужа¹⁰ слава,
не забувайте, зістаньте Русинами.

---

⁹ не шкодуйте

¹⁰ велика слава

ОБРОДЖІНЯ ЛЕМКІВ

Лемків виселили,
но вони не пропали.
На „чужині“ творили,
своє не забывали.

По роках ся вертали
до краю рідного.
На минуле споминали,
в серцях болести много.

Мілы мої Лемкы
русиньского корїня,
сму́тны на вас споминкы,
на ваше выселїня.

ПЕТРОВИ ТРОХАНОВСКОМУ-МУРЯНКОВИ

Маленького зросту,
но духом великий.
Робиш заслужну роботу
про своїх Лемків – потихы.

Своє діло ціниш
за невелике, мале...
Но без нєго ся не обыйде
в Криніці жадне бенале.

Много думок про Русинів
зродило ся в твоїй голові.
Штафету творивости
передаєш своєму синові.

Жый нам довго,
мілий Петре, брате,
бо робота про Русинів,
то посланя святе.

КУЗМЯКОВИ

Двасто років уж минуло,
кедь ся народив Кузмяк.
Двасто років вшеліак было,
Кузмяк був наш родак, Руснак.

Пришов на „долну“ землю
з далшыма Русинами.
Шырыв освіту, давав надію,
учів діти днями, ночами.

Не згинула ёго слава
з прошлыма многыма роками.
Памнятка по нїм зістала,
він навсе жые меджі нами.

СВІТОВИЙ КОНГРЕС РУСИНІВ

Зышов ся перед двома роками,
сходить ся і днесь.
Добрі знамый меджі Русинами
світовий русиньскый конгрес.

Русины цілого світа
своїх заступців выслали,
бы історія Русинів не была забыта
а мы, Русины, не пропали.

Няй світовий конгрес іднать
і досягне повной згоды,
бы і дале жыла Русиньска мати,
Русины зістали вічні молоды.

РУСИНЬСКИЙ МУЗЕЙ

Зышли сьме ся знову
в русиньскім музею.
Дяковати за роботу,
і мати надію.

Робити нам вшыткым
на русиньске благо,
про то жертвуеме
все часу премного.

Зажелали сьме сі
до нового року
благодать і силу
од Господа Бога.

Минув ай далшый рік,
мы ся зышли знова.
Спомалив ся нам крок,
всивіла голова.

Дякуеме Богу,
же мы при животї,
хоць сьме нераз жыли
в старостях, в клопотї.

В старостях, в клопотї,
но і в веселости.

Было ту і щастя,
і много радости.

Просьме Бога о мір,
о мір про нас вшыткых.
Бы жыли в покою
мы, і нашы дїткы.

ДЕНЬ РУСИНІВ

День Русинів,
то Русинів свято.
Цїньме собі го
як найчістіше злато.

Нашы будителї
зо сна нас будили,
жебы Русины не вмерли,
жебы дале жыли.

Мы вірны їх одказу,
їх слов ся тримайме.
Нашому народу
згинути не дайме!

День Русинів тримайме
в почливости і славі.
Жебы світ увідїв,
же Русины не пропали.

СПОМИНАНЯ

ПИШУ ДАЛШЫЙ СТИШОК

Думок повный келишок,
в тісті працює квас.
Розторгнув ся з нима мішок
неописаних крас.

Муза ся появила,
прилетіла з незнамих вышок.
Розтягла свої крыла,
я пишу далшый стишок.

ПРИ ЛЕМКІВСКИХ РОЗВАЛИНАХ

Стою при розваленій хыжці
на старій лемківській поляні.
Навколо од мурянок копці,
а ту даколи были стайні.

Погниты старенькы дерева,
якы поніщів зубок часу.
На них мох, трава некошена,
припоминають бывшу красу.

О, нещастный Русине – Лемку,
што ся ту перед роками стало!
В сердцю на тя тримлю споминку,
неправости было немало!

Жалостны, смутны споминаня
до очей гіркі сызы тиснуть.
В серцю молитва, благаня,
входить в мою болячу грудь.

Мое сердце повненьке болю,
а як оно тогды боліло вас?
Коли сьте одходили з краю
в тот нещастный „Віслы час”.

Дерева поїдять гнилоба,
на місцях, де колись ся жыло.
Кривда, несправодливість, злоба,
то вшытко Лемковину змінило.

Стою при деревах погнитых,
душов мі летить носталгія.
Думам о людѣх выгнанных, битых,
нелюдська лемківська трагедія.

В глибокій споминці ту стою,
страшну „Віслу” не загоїть час.
В споминці тихій і покою
я не забуду, Лемкы, на вас.

СПОМИНАНЯ НА СТАРИНЬСКУ ДОЛИНУ

Выселили прекрасну Остружніцю,
збуряли церьков, дім, пивніцю.
Насилу выселили село Руське,
зістало там лем поле пuste.

Збогом, Велика Поляна, Звала,
Збогом, Смулник, Руське і Дара.
Збогом, Остружніця, Старина,
пришла ваша послідня година.

Розвалили Звалу, залляли Старину,
розплакали неєдну родину.
Зістала лем споминка по селах,
де были люде – заблудить птах.

Нїт села, церькви, свого дому,
тяжко роду выселеному.
Тихый теперь там Русиньский край,
остав смуток, слызы, плач і жаль.

СТРІТНУТЯ З ЛЕМКАМИ

Стрїтив я Лемків „на чужинї“,
од свого краю так далеко.
Говорили о своїй Лемковинї,
на сердцях їм было нелегко.

Стрїтив я Лемків в чужім краю,
слыза ся їм до очей тисла.
Повны смутку і непокою,
Ой! Нещастна „Акція Вісла“.

Стрїтив я Лемків в нашій церькви,
зістали вірны своїй вірі.
Мусили слызу з лица стерти,
при споминках на тоты хвілі.

Стрїтив я Лемків нечеканї,
шептали горячу молитву.
Обернуты ку святій іконї
приносили Богу жертву.

Жертву всемогучому Богу,
жертву за їх страшне терплїня.
Жертва тиха на Божу славу,
за выгнаня, за одпушчїня.

Помож, Боже, терплячїм Лемкам,
помож їм кривду одпустити.
Помож дїтєм, вітцям, мамкам,
помож їм „на чужинї“ жыти.

ПІД ОРІХАМИ

Сиджу на стільцю під оріхами,
котры ем посадив.
Втішам ся їх зеленыма плодами,
каждый оріх добрі зародив.

Слонко пече, слонко палить,
од рана денно-денні.
В тіни під оріхами
так благодатні, приємні.

Холодок тїнь оріха зробив,
а тїнь робить своє...
Мож оддыхнути в приемній хвілі,
лем вітрик тихонько дує.

ЛИПА

Недалеко выше хреста
дідо яму выкопав.
До ній липку положыв,
посадив, землю притоптав.

Приймий, землє, тоту липу,
жебы росла, міцніла.
На ярь была повна квітя,
тінєв людей холодила.

Няй в ній вташочки загніздять,
здоблять красну коруну.
Своїм співом все потїшать
молячу ся родину.

Ростий, липочко, ростий,
жебы тя люде віділи.
Грій мої стары кости,
рукы, што тя садили.

Коруна твоя могутна
хоронить перед доджом
тых, што молити ся будуть
при тобі, під хрестом.

Дідо буде по смерті
на липу з неба смотрив.
А внуци будуть гварити:
Тоту липу дідо садив!

ПРИХОДИТЬ НІЧ

Слонко ся ближить к западу,
комары летять понад воду.
Ніч ся тихонько краде,
мати діти до постелі кладе.

Квіточкы складають квіт,
пчолок на луці уж нїт.
Заспавать лука, котра квітла,
приходить ніч, темна, без світла.

Тихо в старім темнім лісі,
блажений спокій на душі.
Зморены люде ідуть спати,
по тяжкій роботі вхляты.

На постіль выложать страплену ногу,
помолять ся ку Господу Богу.
Попросять о здравя, поміч,
надходить блажена ніч.

СТЕБЛО ТРАВЫ

Осамочене стебло травы
стоїть рівно,
бо вітер не дує.
Стоїть певно,
хмары не видно,
добрї ся чує.

Приходить вітер,
стебло не є
як дотеперь.
Хылить ся до страны,
як му вітер каже.
Добрї го не зламле,
хылить го до землі,
скоро на ню ляже.

Стебло не выберать страну,
бо паном є вітер.
Так было даколи
так то є і теперь.
Мы, все бідны люде,
но горды і смілы.
Якось оно буде,
не маме той силы.

Вітер бы нас зламав,
мы бы не прежыли,
схылены до землі,
ждеме доброй хвілі.

Під тярхов чекаме,
коли прийде час,
як вітер устане,
безвітря вирівнять нас.

ЦОМПЛЯНА ЗИМА

Вертам ся до споминань
на молоды мої літа.
Мороз бере свою дань,
земля грубым снігом прикрита.

В пивніці при дверях стоїть міх,
стары люде сидять сі в теплі.
Міх зо соломов задув сніг,
зо стріх вісять довгы цомплі.

Цомпляна зима доокола,
при студни нашій копа леду.
В стайни ланцком трепле корова,
чекать, хто їй принесе воду.

Цомплі при підмытых берегах потока,
їх фарба бывала світло-синя.
Незабытна частка рока,
сніг, мороз, ці змерзло там
і наше коріня?

НЕ Є ДНЯ

Не є дня без моєї молитви,
не є дня без терпіння, болю,
не є дня без інтриг, кривди,
не є дня без війни, без бою.

Не є дня без дитинського крику,
не є дня без плачу, або сміху.
Не є дня, жебы дахто не выздравів, ці похворів,
не є дня, жебы дахто не вмер, або ся народив.

Не є дня, жебы єдны другим не помагали,
не є дня, жебы злодії чоловіка не окрали.
Не є дня, жебы в світі не было кламство і подвод,
не є дня, жебы люде не повіли – такый є живот.

СПОМИНАНЯ ПРЕДКІВ

Боже мілий, Боже златий,
чом же я не можу спати?
Рочки мої тяжать плечі,
роблять мі біль каждой ночі.

Споминання предків
літать в моїй голові.
Встаю, беру перо,
кладу думкы ку собі.

Споминали мої предкы
епідемії і войны,
тяжкы часы, бідны,
як были голодны.

Вдяка перу моєму,
не прикрыє їх смітя,
споминання предків
не впаде до забытя.

МАМКО МОЯ

Мамко моя міла,
як ты зостаріла.
Твоя млода краса,
де ся вна поділа?

Твої вироблены руки,
все на них мозолі были.
Перешли живота роки,
видно їх на твоїй твари.

Недоспаны довгы ночі,
як сьме хворы были...
Од Бога-сь просила помочі,
жебы сьме ся выздравили.

Про нас есь робила вшытко,
за нас бы есь і дыхала.
Доднесь чую твої слова,
про нас бы-сь ся і роздала.

Твоя душа чіста,
як в студенці вода.
Як маєве листя,
духом все-сь молода.

Мамко моя міла,
не смоть ты на роки.

Ты про нас не постаріла,
тішать ся ті твої внуки.

Дякують ті діти
з радостёв, слызами.
Жый довго на світі,
будь все меджі нами.

ЧЕКАНЯ – ШТО БУДЕ

Час ся тягне помалы,
чекають лісы, поляны.
Лісы, поляны смутять,
не знають што їх чекать.

Не одповідять самы собі
в тій упонагляній добі.
Лісы ці будуть рости?
Будуть вырубаны?

Не знають одповісти.
Нихто не знать Божы планы.
А што поляны?
Будуть покошены, пограбаны?

Вернуть ся часы, што минули,
кедь поляны животом жыли?
Як в сонячнім літі
по них бігали малы діти.

Ні! То суть лем споминкы стары,
не оддули їх жадны хмары.
Доба ся змінила,
техніка наступила.

Не ходять по полянах люде,
чекають дале лісы,
што з нима буде.

ВЫРУБАНЫЙ ЛІС

Вырубаний ліс,
Боже, як ся вшытко змінило.
Даколи ту був праліс
і слонко през нёго
не пересвітило.

Не было видно ёго кінець,
непреходный старый ліс.
Споминам, як молодой хлопець
ем воду спід ліса ніс.

Ліса уж ніт,
техніка зробила свое.
Душу лапачь злосьць,
біль сердце крає.

В часї моїй молодости
люде тот ліс перейти ся бояли.
Якы грубы дерева ту росли,
сторочны яліці гев стояли.

Ноги входили до мягкого моху,
змочены по самы колїна.
Теперь обутя од пороху,
настала велика зміна.

Слонко пражить на землю,
не скрыєш ся в тіни.
Не співать вташок на терню,
в тій полуднївій годинї.

Перешли мої літа ранні,
уж лісом не переходить моя нога.
Не суть ту дерева повывертаны,
котры поїдала гнилоба.

Поминув ся чаровный ліс.
Будуть ту іщі дерева рости?
Минула ся молодість,
постарїли ай мої кости.

Лем споминкы зістали,
трапить ня носталгія.
Як красны лісы сьме мали,
а теперь – велика трагедія.

СТАРОБА

Вшытко ся минуло,
лем споминкы зістали.
Дорогу снігом задуло,
небо хмары покryли.

Слонко през хмары не світить,
мороз скрипить під ногами.
Старый чоловік смутить
за прежытыма роками.

Зимный вітор міцно дує,
ламлють мої стары кости.
Тіло мі хроба псує,
а думкы повны злости.

Нараз мысль звеселіла,
вертать ся до молодости,
до тіла ся вертать сила,
переходять хмары злости.

Тогды, як ем був молодой,
співав ем як пташок в полі,
пив ем свіжу, зимну воду,
не знав жадны тіла болі.

Весело мі всягды было,
жартовав ем з дівчатами,
ясне слонко все світило,
не было дня із хмарами.

СМУТНА ІСТОРІЯ

Три роки ем до вас ходив,
три роки денно-денно...
Три роки лем тебе відів,
но вшытко было даремно.

Ты іншого полюбила,
шкода вічна, же-сь не знала,
же він пє, єсь не віділа,
із ним єсь ся повінчала.

Ёго краса ті очі закрыла,
ёго веселость алкоголь робив.
Престане пити, тому-сь вірила.
Обіцяв стораз, но так не вчинив.

Він ся не змінив, і дале пє,
перешли роки молоды, красны.
Ходить напитель, тебе бє,
обое мы смутны, нещастны.

СОНДА ДО
СЕБЕ САМОГО

НЕ ЄМ КАРЬЄРІСТА

Не єм кар'єриста,
кар'єру не будую.
Моя думка пряма, чиста,
тайно інтриги не кую.

Не єм кар'єриста,
чужим пір'єм ся не хвалю.
Моя дорога терниста,
як зморожене квітя в маю.

Кар'єриста при тобі так,
а інакше поза очі.
Жалостні співають співак
серед темной ночі.

Моя думка сумна
неспаньма ночами блудить.
Вода коло нас каламутна,
няй то Господь судить.

Я БІДНИЙ СЯ НАРОДИВ

Я бідний ся народив,
но мам чісте сумління.
Господь Бог буде судив,
богате нечестне покоління.

Не хочу пінязі, богатство,
зароблене кламанём, в циганстві.
Люде фалшывы, без хырбтовой кости
куплють ся в богатстві.

Подводы, кривління закона,
про нечестных велика мамона.
Не смотрять на бідных, жыючих в худобі,
де ся дасть, крадуть, грабують ку собі.

Бідным не дадуть, лем ся за них крыють,
в згоді зо законом, лем вни богатіють.
Не мають сумління, вно їм непотребне,
ніяк не трапить їх покоління бідне.

Найдуть діру в законі,
як ку пінязім прийти,
їх душа повна мамоны,
к тому ведуть свої діти.

НЕ ПИШУ ПРО ВЕРЕЙНОСТЬ

Не пишу я про верейность,
пишу лем до шуфлика.
Написав ем того дость,
бо плана днесь політіка.

Дав бы ем то до публікы,
нераз ем то зробив.
Така теперь політіка,
дітём бы-м пошкодив.

Не пишу про славу,
пишу лем про себе.
Може ся раз найде кура,
што мої вершы выгребе.

Теперь ся в шуфлику
стишкы лем громадятъ.
Прийде ліпша доба,
стишкы світло збачать.

ІНАКШЫЙ НЕ БУДУ

Інакшый не буду,
інакше пісати не знам.
Коло того блуду
смутні ся позерам.

Прогресівный не єм,
ани ся не зміню.
Новый тренд у мене
не мать жадну ціну.

Духовны годноты
з горізонту зышли.
Каждый творить свое,
хто як годен, жыє.

Не хцу быти популярным,
дость їх на тім світі.
Не буду за кругом поларным,
хцу благо творити.

Як мене світ судить,
та то ёго воля.
Моя душа часами блудить.
Знам. Не мать покоя.

ПОЕТОМ СЯ НЕ НАРОДИШ

Поетом ся не народиш,
хоць поетом хочеш быти.
Дарьмо думками блудиш
в зимі, і в горячій літі.

Перо тяжке, засохнute,
писати вно уж не хоче.
Небо смутне, похмарене,
жаба в млаці клокоче.

За думками ты запер двері,
може в пивніці чекають.
Не будуть на білім папері,
долов водов стікають.

Тяжко-претяжко писати,
даремно в руці перо.
Твої мысли бере рогатый,
а думок уж не є велё.

ЗАМЫШЛІНЯ НАД СОБОВ

Тяжке моє роздумованя,
смутно мі на грішній душі.
Виміняють ся покоління,
наш жывот іде в поклусі.

Вшытко, што-м доказав,
а што іщі треба зробити?
Кому-м поміг, кого образив?
Спокійны зо мнов мої діти?

Кілько я мав непрайників?
А кілько было жычливців?
В тій нашій родині великій
зраховати стачать палці?

Много людей мі кривдило
в тім несправодливім світі.
Нераз на сердцю тяжко было,
но треба людём одпустити.

ВЫЗНАНЯ 2

Многы шкатулкують мене,
кладуть до своєї шаблони.
Шкатулкують подля себе,
обрушують мої граны.

Мої мілы і найблизшы,
тото вшытко душу болить.
Вашы засады, умыслы,
лем добре слово раны гоїть.

Засягы до терплячой души,
пекучій біль в сердцю шырить.
Ніжне слово, не примусы,
найліпше мені лагодить.

Прошу, лиште жыти мене,
не ламте свіжы выгонкы.
І в лісі през літо вшытко зелене,
не знасилнюйме мої думкы!

ОСІНЬ ЖЫВОТА

Приходить осінь, осінь жывота,
выросли діти, одышли до світа.
Внуки бігають коло нас,
не заставиш бігу час...

Волосы покрыло стрібро,
прибыли нам рочки.
Молодость одышла надобро
до незнамой країночки.

Зморщкы здоблять лиця,
болять ногы, терпнуть руки.
Тіло підперать паліця,
спомалили нашы крокы.

Споминаня на молодость ся вертать
вночі, як не можеш спати.
Скрыте в кутику сердца пребывать,
но треба го поглядати.

Перебігнув час зрілости,
як вода в потоку.
Минули дні веселости
пережыты в кождім року.

Холодный вітор зачинать дути
каждый день силніше.
Молодость ся не хце вернути,
стары конарї колыше.

Вшытко там днука поскладане,
на своїм містечку.
Веселе, щастливе, і тото плане,
треба заперти книжку.

ВІНЧОВАННЯ

ГРАТУЛАЦІЯ ОТЦЁВИ ДУХОВНОМУ

При камюньській церкві
вташок поспіває,
же наш отець духовный
шістьдесятку ославлює.

Дай му, Господи Боже,
своёй благодати,
дух святы нй му помагать
службу одправляти.

Жебы в Божій вірі
при святім престолі
о нашы души ся старав
як треба,
нй по смерти дістануть ся
до неба.

А ёму здравя і довгый вік
на многая і благая літ.

СІМДЕСЯТ РОКІВ БАРВІНКУ

Сімдесят років Барвінку,
Боже, як тот час летить.
Уховайме на ёго зачаткы споминку,
Барвінок грать, співають, танцює,
нас веселить.

Трое людей стояло при ёго зроді
Солвестер, Гольвей і директор Біттнер.
Не лишыли ніч на нагоді,
їх слова не оддув вітер.

Ініціатива запалености і охота
поступні ся проявили.
Зачали скушкы і тверда робота
в краснім камюньскім співі ся звічнили.

Много одрїканя, вольного часу, поту,
не забудьме тогды молодых баб і хлопів.
Нігда не перерушив свою роботу
Барвінок за своїх сімдесят років.

Каждый няй Барвінку зажелать
все лем благословеный час,
няй Барвінок дале грать, танцює, співають,
вшыткых веселить і тішить нас.

БАРВІНКУ, БАРВІНКУ

(Уведжіня CD до жывота 28.12.2016, культурный дiм)

Барвінку, барвінку, вічні ты зелений,
ростеш в нашiм краю, нігда некошений.
Без тебе ся не обыйде в Камюнці вешіля,
ты есь в нашiй церькви найсвятіше зіля.

Дай же нам, Господи Боже,
жебы твое листя
все ся зеленіло,
жебы нашы сердця
каждый день тiшыло.

Спiвы колядки, вiнчованя,
Барвінком уводиме до жывота.
Ай танці, свадьбяне одбераня,
бо то наша пыха і красота.

Няй собі поспоминають скорше народжены,
дiдове, бабы, хлопи і нашы жены,
обновлять свої давны памятки,
як спiвали дома, в церькви
Рождественны колядки.

Рождественны колядки, вiнчованя,
няй будуть захованы про далшы поколiня.
Нашы Рiствяны камюньскы колядки
няй надале шырять славу наших предкiв.

РУСИНАМ

Мілы мої, дороги Русины,
не слухайме злы, планы новины.
Не слухайме тых, што мутяць воду,
а робляць шкоду нашому народу.

Рочки ідуць – живот, скушености,
приходзяць підкопы, підлости.
Трапляць душу, не дадуть спати,
нам самым собі треба помагати.

Світ теперь міцно нежычливый,
інтріганьскый, планый, злостивый.
Не бере скушености, заслугы,
нечестну борозду орюць плугы.

Орач оре плугом за пінязі,
добре діло прикрываць, дае сказі.
Людей славных не хоче знати,
їх роботу, діло іде приорати.

Про нёго справодливости нїт,
бо теперь такый грїшний настав світ.
Славу славных дае до болота,
то гробаря за грошы работа.

Є ту наша славна історія,
надхніня, робота і надія.
Не дайме ся злом приорати,
не дайме о предкох забывати!

КАМЮНКО МОЯ НАЙМІЛША

Камюнка, Камюнка,
моя найміліша,
розмышлям о тобі,
сердце ня потішать.

Камюнка, Камюнка,
яечко в гніздечку,
розмышлям о тобі
во своїм сердечку.

Яечко в гніздечку,
у тихій долині,
розмышлям о тобі
у ночній годині.

Камюнка, Камюнка,
яку ты маш силу,
же потішаш мою,
мою душу мілу.

Быв я в чужім світі,
далеко за морём,
тяжко мі там было,
Камюнка, за тобов.

Іщі тяжше было
в Рождественны свята,
Камюнка наймілша,
слызами облята.

Співали мы в церькви
неєдну співанку,
я був духом дома,
споминав Камюнку.

Помож, Пане Боже,
до Камюнки прийти,
потїшыти жену,
діти увідіти.

Вернув я ся домів
здалека з-за моря,
обїмав я тебе,
Камюнка злата моя.

Вернув я ся домів,
до тебе, Камюнка,
розъясніло небо,
засвітило слонко.

В церькви отворены
нашы святы дверї,
клякнув пред ікону
Пресвятой Матери.

Дяковав я Богу
і Камюнку, тобі,
же-м не зістав в світі,
там, у чужім гробі.

Дяковав я Богу,
же віджу Камюнку,
свою любу жену,
і цілу родинку.

Вінчую ті добро
і зо сердця міло,
кедь прийде година,
приймий моє тіло.

Родна камюньска земля
няй мене прикряє,
за живота ай по смерти,
моє тіло гріє.

Камюнку ты моя,
родиско наймілше,
вінчую ті щастя
і тото найліпше.

Жебы-сь росла дале,
росла, преквітала,
жебы не згнула
твоя давна слава.

ВІНЧОВАННЯ КАМЮНЦІ

Над Любовнянським замком
каждый день выходит слонко.
Я своїм прекрасным вінком
вінчую тобі, Камюнко.

Так як долов Камюнков
тече чіста здрава вода,
вінчую тобі, Камюнко,
жебы-сь была все молода.

Жебы ты была прекрасна,
про нас вшитких міла,
жебы-сь преквітала, росла,
нігда нам не зостарїла.

ПАСТУСЬКЕ ВІНЧОВАННЯ НА РУСАЛЯ

Мілий газдо і газдынё,
скоро рано съте вставали,
коровы уж подоїли
і мериндю приправили.

Кедьже днесь маме Русаля,
вінчую вам повне здравя.
Од коровы далше телятко,
молока повне вымнятко.

Вашым коровам добру пашу,
нам, пастухам не давайте куляшу¹¹.
Але кобасу, шовдру, солонину,
бы съме зробили на паші гостину.

Дайте яйця і пановку¹²,
цибулю, ческу головку.
Газдо, повідajte газдынї,
няй нам дасть і по корунї.

По корунї пастухови,
жебы было весело,
кедь нам ніч не дасте,
не буде ся вам вело.

---

¹¹ шрот спарений кыпячов водов, котрым кормили пацята

¹² пателня на пражїня яець (на яешніцю)

КВЕТІ ГАЛАСОВІЙ

Вірь в здоровя своє
і в творивого духа вірь.
Няй дале пише перо твоє,
няй пише дале на папірь.

Божый час не заставиш,
така наша жывотна путь.
Рочки ідуть, ніч не зробиш,
жый, весель ся, не смуть.

КВЕТІ ГАЛАСОВІЙ КУ ЮБІЛЕЮ

Сімдесят років, красный то вік,
сімдесят років позераш на світ.
Років красных, років молодости,
но і років проблемів, старости.

Сімдесят років душа поета
до доброжычливости, любви одіта.
Перо дало на папірь твої думкы,
думкы доброй, мілой Русинкы.

До далшых років, міла юбілантко,
жый благо, щастливо, солодко.
Од всемогучого Господа Бога
творивого духа, силы, здоровя!

ПОДЯКОВАННЯ БОГУ ЗА СВОЮ ЖЕНУ

Мам я добру жену,
од Бога дар,
жену вымолену,
котру мі Господь дав.

Дала есь мі діти,
потіху вельку нашу.
Ці в зимі, ці в літі
віджу твою красу.

Хоць мы постаріли,
ніч ся не змінило.
Дай, Боже, іщі пожыти,
бы нам слонко світило.

Жено моя люба,
ты мі найдорогша в світі.
Кым я буду жыти,
не престану тя любити.

Як в молодости і теперь
рівнаку любов ку тобі чую.
Не возьме ей жаден вітер,
же тебе мам, Богу дякую!

СВОЇЙ ЛЮБІЙ ЖЕНІ

Ты мене спроводжала животом
в добрым і в злым,
зо своєв неоцінимов роботов
теперь і передтым.
Вариш, печеш,
стараш ся о нашы внукуы,
хоць терпиш, маш болячі руки.
До дверей ся тисне староба,
з нєв неєдна твоя хороба.
Я з найкрасшыма словами
все за любов меджі нами.
Же єсь мала зо мнов стерпіня
і велике похопіня.
Вывовала-сь нашы діти,
ты мі найдорогша в світі!

БРАТОВИ ЮРОВИ КУ СІМДЕСЯТЦІ

Сімдесят років, то красний вік,
на старобу ліків нїт.
Сімдесят, то лем число,
тїш ся з того, што ті в животї вышло.
Кілько молодших уж не є меджі нами,
одышли і зо своїма снами.
Мы ся блукаме по світі
в яри, зимі, в осени, в літї...
Як дале буде? То Бог знать!
Підеме дале, або дістанеме мат?
Перескочіли сьме неєден завій,
прото в животї не страчайме надїй.
Повно оптімізму до жывота
вінчує брат Миколай зо женов
і ёго родина шырока.
Тобі і цілій твоїй родині,
вінчуєме в тій щастливій годині
лем тото найліпше
няй тя в животї чекать,
а вшытко плане
няй од тя утікать.

КАМЮНЦІ КУ 700-МУ ВИРОЧУ

Сімсто років славить наша Камюнка,
одколи о ній была перша писомна змінка.
Пережыла она смутны ай веселы часы,
як нам споминали предкове нашы.

Мать многих предків вызначных, славных,
менованых і людей нам незнамых.
Вдяка і честь їм патрить велика,
спомяньме Михаелиса, Брадача, Конштантіна
Мачіка...

Незабытна і наша нова ера,
припомяньме собі Штефана Бітнера.
Співы і танці Барвінку веселы, горячі,
далеко за граніцями славу Камюнкы шырячі.

Міла наша седемсторочна Камюнко,
няй на тя іщі довго світить слонко.
Стары і молоды, вшыткы тя в сердцю маме,
Камюнко наша злата, на тебе не забываеме.

ФІЛОЗОФІЧНЫ

ВСТАЮ, ПАДАМ

Встаю, падам,
так в животі бывать.
Підлігам різним наладам,
не знам, што світ скривать.

Інтригы, кар'єра, хамтивость,
тяжко в днешнім світі жыти.
Всягды около нас біды дость,
а мусить то так быти?

Люде повідають:
Теперь такой світ!
Одповідь глядають,
но одповіді нїт!

Світ є такой самый,
як перед віками.
До моря тече Дунай,
а Татры зістали Татрами.

Так встаю і падам,
правду в світі глядам.

СПОКІЙНИ І УСПОКОЄНИ

Хоць не є жадной войны
в близькій околиці,
люде не суть спокійны,
што ся діє дома, на уліці.

Люде неспокійны
все суть без озвены,
но находять ся меджі нами
і люде неуспокоєны.

Неуспокоєны мають
што лем душа жадать,
но не суть задоволены,
знать о тім і наша влада.

Спокоять неуспокоєных?
І так не будуть щастны!
Бо їх успокоїня
про них суть лем дочасны!

УНІЯ

Не сьме самостатны
але підряджены,
так, вера, мы теперь
в унії віджены.

Унія нас рядить,
все штось приказує,
унія не видить,
як нам серце бие.

До унії сьме вступили
славні і радостно,
а часом сьме увіділи,
як в унії тісно.

Самостатность боком,
лем треба слухати,
не крачае вольным кроком,
крачае в диктаті.

ТУГА

Америка там, за морём,
много людей по ній прядне.
Кедь прожыють років много,
зажыють вшеліякого,
домів, до краю їх тягне.

Тягне їх, де ся народили,
де пережыли рокы молодости.
На місця, де до школы ходили,
жебы до родной земліці
зложили свої кости.

БІОГРАД

Біоград,
скоро рано
од Бога пришло само.
Розвидніло ся,
вшитко щі спить.
Збудив ся я,
позерам на світ...
Перехрещу ся,
положу на землю ногу,
молю ся к пану Богу.
Дякую за переспану ніч,
Прошу Господа о поміч.

Ку выкну¹³ приходжу,
чуджі поля віджу.
Добрий господарь
уж робить,
не спить.
На землю падать вода,
воду не шанує, не є ей шкода.
Жебы было хліба, зерна,
потребна вода жывотворна.

ДЕ ЧІСТЕ СЕРДЦЕ – ТАМ ВАШЕ БОГАТСТВО

Не смуйте, же не мате в світі місце,
в світі, де пінязі, інтригы, кламство.
Там, де ваше міле, чісте сердце,
там ваше найвекше богатство.

Не плачте, же круг людей вас ненавидить,
хоче вас несправедливо зліквідувати.
Бог є справедливый, каждого притулить,
омофором вас прикрье Божа мати.

Не жалійте, як то, ці оно в животі буде,
же ідете по тернистій дразі.
Барз бідны вшиткы тоты люде,
што мають лем злато і пінязі.

Суть в світі іншы цінности,
людём знамы од многа літ.
Высловлены в людській мудрости:
матеріяльне богатство
не мож взяти на другый світ.

БЕЗ ГРАНИЦЬ

Думка слободы
оддавна в народах.
Сниють о тім одвіків,
не быти в ярмі
діктаторських політіків.

Граніці не познать музика,
не познать граніць звірина дика.
Маленькы птахы і великы орліці
не заставлять ниякы граніці.

Слободны думкы
не знають граніць,
граніці їм не вытворить ани
найвекша міць.

ОДДЫХ ДУШЫ

Упонагляный тот світ,
часу про оддых души нїт.
Лячі на зелену луку,
притулити ся к здоровому буку.

Душа в непокійнім тілі
летить на далекы мілі.
Нїт часу оддыхнути,
ці то так мусить быти?

Полежати на зеленых луках,
не трапити ся в неконечных муках.
На вшытко плане забыти,
к Господу Богу ся помолити.

Карьера, тужба по славі,
такыма сьме ся стали.
Оддых про душу не маме,
матеріалны богатства глядаме.

КОЛЕСО ЖЫВОТА

Колесо жывота
не заставиш,
ни осуд свій
не зміниш.

Посмотрь горі
на небо сине,
што там написане,
то тя не мине.

Дарьмо смотриш
до високого неба.
Колесо жывота
не заставиш
а осуд не зміниш,
не треба.

ХТО ХОЧЕ ПСА БИТИ...

Хто хоче пса бити,
паліцю сі найде.
Знама пословіця
многим людём і днесь
розпалює лиця.

Хто хоче пса бити,
найде сі прічину,
вынайде хоцьяку
на тім другім вину.

Чловек, што глядять паліцю,
знать істо тоту пословіцю.
Ёго душа непокойна,
в ёго внутрі біжыть война.

Як дакого обвинити?
Як чловека затратити?
Як му запутати ногы?
Розмышляють многы.

Як на хрест прибити руки,
способити біль і муку?
Як му завязати крыла,
бы душа не полетіла?

А очі му выдобати,
бы не міг уж нігда
на світ позерати?

Уста пляйстром заліпити,
бы не міг проговорити.
Зробити душу нещастну,
про свою карьеру властну.

Хоць мало му одобрати,
жебы сам ся обогатив.
Жебы бідный світом блудив,
нигде покій не находив.

Кілько є таких на світі,
што люблять другых мучіти?

ДОВОЛЕНКОВЫ

ХОРВАТЪСКЕ МОРЕ

Слонко вышло споза обзору,
омыло ся в спокійнім морю.
Заспівали весело вташочки,
переживаючі спокійны ночкы.
Летить мелодія прекрасна,
ніч была повна зізд, ясна.
Каждый співать співанку свою,
повну радости, спокою.

ПРИ МОРЮ

Днесь буде день горячій,
пісок коло моря палячій.
Підеме знову ку морю,
сонцю выставиме душу свою.

Як буде слонко барз плане,
сховаме ся до тіни.
Там будеме, під деревами
самы зо своїма думками.

Окуплеме своє тіло,
спочатку несміло.
Морська солена вода,
приємна то лагода.

Помочіме розпалены ножкы,
дахто веце, дахто трошкы.
Бо утікають нашы рочки,
як вода з діравой бочки.

Є літо, треба оддыхнути,
поспоминати, із згону выпнути.
Оддыховати, одпочівати,
силу, енергію наберати.

Проблемы, терпліня позабывати,
за створену красу Богу дяковати.

НА ОСТРОВІ ГВАР

Крачаме пішо около моря,
на маленький остров Гвар.
О скалы вдарять спінена вода,
мочить нам ноги, тіло і тварь.

Побережя при морю скалисте,
довкола всягды горы высокы.
Море тепленьке, блакітно чісте,
здалека видно маякы.

В чістенькім морю мочу ноги,
про мене вода барз зимна,
тіло ей не хоче прияти.

Надышла волна силна,
зачала берег оmyвати.

Першы одважливці
входять до моря,
молоды отужылці.
Остры скалы під ногами
ногы од споду міцно колють,
но одважливці на то не дбають.

Розцвічують ся,
розмахують рукамі...
Поступно зачінають плавати.
Дакотры одвагу не набрали,
зістали во воді стояти.

Слонко припікаць,
нагрівать ся вода,
чым дале веце народа.
Кохам ся, до воды ся нурям,
обдивлям красоту моря.

ТЫМ, ШТО ОД
НАС ОДЫШЛИ

ПАНОВИ МИКОЛАЄВИ КСЕНЯКОВИ НАД ГРОБОМ

Одышов писатель, опустив світ,
одышов там, одкаль наверх нїт.
Не жыв даремно, нераз ночами не спав,
про Русинів свої байкы, стишкы писав.

Ксеняковы книжки баёк,
то дорогоцінности великы.
Дасть Господь Бог, же заповнять
нашы русиньскы учебникы.

Рочків Миколаєви прибывало,
одразу вшытко ся скончіло.
Спомяньме го тихов минутов,
запальме свічку над ёго гробом.

Жменї родной землі
няй отуплять болести, терні,
пропомянуть літа молоды.
Посыплеме Твій гріб землєв
з камюньской
Ксеняковой загороды.

СПОМИНКА НА МАРІЮ МАЛЬЦОВСКУ

Маріє, не забывам на тебе,
твое перо ся гребе
меджі чістыма папірями,
з недописаныма літерами.

„Дотулила-сь ся пера,
выросли тобі крыла“.
То были твої слова,
припоминам їх знова.

В руці не тримлеш уж перо,
на душі невесело.
Смуток ёго обходить
і твоє сердце ся журиць.

Смутить з вечера, смутить зрана
смутить „Зелена фатаморґана”
смутить твоя публіка,
жде нового прозаїка.

РУЖА

(присвячене Алені Ксеняковій і ей мужови)

Выросла ружа.
Найперше пучок,
потім квіт.
Выросла ружа,
уж ей ніт.

Одквітла ружа,
одпали з нёй пучкы.
Тихо смутить муза,
зістали лем
споминань рочкы.

Дотулила ся
закона Божого,
котрый чекать
на каждого.

Ружу без жывота
земля прикрыла,
тяжка хворота
ей скосила.

Зістало по ній
порожне місце,
смутить за нёв
неедно сердце.

ПОСЛІДНЯ РУЖА

(Янкови Фріцькому, 11.2.2016)

В осени одквітать послідня ружа,
час не заставиме.

Є то воля Божа,
помаленькы одходиме.

Каждый з нас мусив нести
тяжше, або легше ярьмо.
По роках можеме повісти,
не жыли сьме надарьмо.

РОСЛА РУЖА

(Сілвії Зелінковій над гробом)

Росла дівка-ружа,
розквітала,
нашла собі мужа,
і ся выдала.
Русинка наша
діти родила,
світ радовала,
і карьеру
будовала.
Не цвила довго ружа,
уж ей ніт,
не буде веце
тїшыти світ.
Могла быти, квітнути,
потїшати родину, діти.
Страшна буря ей
з кореня вырвала,
лем споминка зістала.
Ружа вяне, прїе,
но она дале
в наших сердцях жые.

СПОМИНАНЯ НА ЯНКА ДОПІРЯКА

Мій дорогий Янічку!
Не можу спати
по твоїй смерті.
Запалюю над гробом
помyselну свічку,
даремно ся снажу
очі заперти.

Споминам на тебе,
ай на дакотрых
приятелів,
што ты познали.
Тебе уж не буде,
но они ту зістали.

Не можу спати,
тріщить голова,
твердо розмышлям.
Їх камаратьскы слова
порозуміти не знам.
Быв то великий клам.

Не будеш їм уж
на помочі,
добрі тото знають.
Ты запер очі,

а они сі кар'єру
будують.

Што было, было,
уж ся минуло.
У фалшывых камаратів
лем фалшыве,
плане слово
зістало.

Одходять од твого гробу
без слова вдякы.
Не спомянуть твою роботу,
ани велику жертву.
У мене думкы
вшеліякы...

Помагав-сь кождому,
як есь лем мог.
Як ся заховали
при гробі твоім,
няй судить Бог!

НАРОДНЫ МУДРОСТИ

Мотто:

Народны мудрости
захованы вікамі
повны правды, скушености,
оставаюць меджі нами.

Старобу,
худобу,
ани хоробу
не скрыеш.

Староба приходить роками,
худоба пануе меджі бідаками,
а хороба прийде нечekanі.

Так як є в „писмі” написане
богачі ся минуть,
худоба, біда остане.

Не бій ся, худобный,
богатый не будеш.
Закы дашто надобудеш,
гнедь о вшытко прийдеш.

Богаты фурт суть в праві,
мають пінязі,
підплатяють фішкалів.

Закон роблять пінязі,
богатых пуцають,
худобных тримлють
на ретязі.

Дарьмо худобный
богатого винить,

літеру закона
він нігда не змінить.

Богаты по судї
зістали богаты,
худобному по судї
зістали лем шматы.

Богаты поробили законы,
крічали до неба,
худобны зістали без домів,
уж їм ніч не треба.

Богаты во велькім
кламуть, крадуть, луплять,
мають дость пінязей,
так ся все выкуплять.

Худобный лем трохы
хце сі приліпшыти,
на нёго твердый закон,
треба го обісити.

Богаты богатого
нечеканї забили,
але худобного
за нёго обісили.

Было даколи
і теперь так є:

Худобный жобрачить,
богатый панує.

Богач їсть колач,
а худобный з голоду
пе зимну воду.

Было, є і буде
в кожій єдній добі,
богатый фурт богатне,
бідный жыє в худобі.

Было, є і навсе буде:
На світі были і будуть
богаты і худобны люде.

Богатый фурт богатне,
мать богаты жнива,
але вшытко му раз возьме
смертка справодлива.

Худобный бідно жыє,
богатство не лишить,
зо жывота ся радує,
на смертку ся тішить.

БОГ З НАМИ

ТЕРПЕЗЛИВЫЙ ЙОВ І МЫ

Терпезливый Йов терпів,
но Бога не опустив.
Свою любов к Богу
не стратив ани на гною.

Псы лизали раны ёго,
не оставили бідного.
Ёго тіло повне болю
зносило Божу волю.

Господь нас нераз пробує,
ранами нас обдарує.
Мы не хочеме терпіти,
волю Божу наповнити.

Так як стоїть в святім писмі,
кар тільки, як можеме знести.
За тяжке людське терпіня,
чекать в небі нас спасіня.

БОЖЕ РЯДЖІНЯ

Падам і ся двигам,
„меа кулпа“, моя вина.
Туго розмышлям:
То Боже ряджіння?
Много раз падам,
під ногами забраны,
о котрых не знам,
суть нечеканы.

Розмышлям вночі сам:
Ці то Боже ряджіння?
Божый план?
Якесь чудне непохопління,
одповідь не є іста.
Сам не знаю одповісти
ани при чітаню св. писма.
Глядам, листую в Біблії,
одповідь не находжу,
де зістали мої надії?

Глядам, але фурт лем блуджу,
одповіді дотеперь нїт.
Розмышляня мое,
ці буде велике
або мале,
ніч не одкрые.
Боже ряджіння велить:
Мушиш іти дале!

БОЖЬЙ ЗАКОН

Божый закон, вічний на світі
платить про старых, молодых і діти.
Нихто го не зрушить,
хто ся народив,
умерти мусить.

Не знаме, день ани годину,
коли вхабиме свою родину.
Богатый ся не выкупить,
так як ай бідный, поріг смерти
переступить.

Отворять ся двері смерти
жив єсь, но мусиш умерти.
Хоць бы-сь мав богатства дость,
є ту смерть, то Божа
справедливість.

Пінязей, злата, протекції ніт,
прийде час – опустиш тот світ.
Одыйде убогий і владця на троні,
розмышляй, чоловіче,
о Божім законі!

ЛЕМ БОГ ТО ЗНАТЬ

Боже мільй, Боже любый,
чом то є так на тїм світї?
Мїсто згоды, похоплїня,
маме ся ненавідїти?

Карьера особный проспїх,
вшытко за пїнязї!
Спївавый птах пред ночов стїх,
не веде нас то ку сказї?

Як то дале з нами буде?
Хто в нещастю поможе?
О, нещастны бїдны люде,
лем Ты то знаш, Боже.

ФАРИЗЕЇ 2

Ісус пришов меджі своїх,
свої ёго не прияли.
Робили з нёго злостный смїх,
всягды Хрїста огваряли.

Цї не робить ся так і днесь
в теперїшнім модернім світї?
Ты знаш, Господи з небес,
же терплять невинны дїти?

І днесь шомрають фарізеї,
ой, шыряць грїшны вырокы.
Ніщать Господні алеї,
робляць справодливым муки.

Чом то робляць, безбожници,
скрываючі ся за Бога?
Всягды – дома, на улїці
чути лем фалшывы слова.

Пыха, гордость, людська злоба,
оплянтала днешній світ.
Тяжка, болестна хороба,
Божой любви в світі нїт!

Ты то знаш, Господи Боже,
як мать в днешнім світі быти.
Лем Ты будеш, мілый Боже,
на страшнім судї судити!

МОЛИТВА В ПОСТІ

З чистым сердцём ся мольме
ку нашому Господу Богу.
З чистым сердцём клякнийме
ку Ісусовому гробу.

Ісус з великов покоров
молив ся в Гецеманьскій заграді.
При молитві текла з něго кров,
знаючі о злобній зрадї.

Мы в своїх молитвах
у тій постній добі,
роздумуйме о наших грїхах
при Ісусовім гробі.

Не переставайме ся щіро молити,
мольме ся цілый рік, каждый день.
Молитвы час, то души покій,
нелем през страстный тыждень.

ЛЮДЬСКЕ ЗЛО

Людське зло
є меджі нами.
Ненависть, злоба,
котра є віками.

Каждый мать свою правду
яка правдов не є.
Людське похоплїня,
мінять за зваду.

Боже! Што ся з нами діє?
Нїт покори, одпуцїня.
Цї є то дане згоры,
тото Боже допуцїня?

Нї. Слободна воля
з розумом затемненым
роблять про нас
світ неприємным.

ПЕРЕД СПАНЁМ

Боже, яка буде ніч?
Прошу ся по молитві денній.
Збуджу ся рано,
або дочекам ся смерти?

Прошу Господа Бога
жебы-м заспав,
рано ся збудив,
радостні встав.

Жебы-м ся не трапив,
быв оптімізму повный,
жебы Господь Бог
быв ку мі мілосердный.

Всемогучій Боже!
Ты знаєш мою душу.
Дай мі терпезливости,
я свій крест нести мушу.

АНГЕЛ СНА

Не можу спати
постіль зимна.
Заспати не мож, хоць
тіло хоче оддыхнути,
жде ангела сна.

Ангел сна не приходить,
зістав далеко, взаді.
Може він мые
свої крыла у воді,
або є на небесній пораді?

Тяжкы думкы в голові.
Де ангел? Не є уж на дворі?
Не може отворити двері?
Нихто не зна.
Лежу в постели,
чекам ангела сна.

ІКОНОПИСЕЦЬ

Дар од Господа Бога даный
над головов невидимый вінець.
Мало меджі людми знамый,
тихий, скромный іконописець.

На славу Божу пише ікони
днями, і не спить ночами.
В серцю чує Божы дзвони,
мішаны святыма фарбами.

Папірь, дерево, в церкві стіна,
то ёму приділене Богом поле.
Богу присвячена година,
щетцём святу борозду оре.

З думков на Господа Бога
фарбы наношать сміло.
Родить ся нова ікона,
іконописець докінчує своє діло.

ЯК ТЯ БОГ УЧІТЬ, ТАК РОБ!

„Як тя Бог учить, так роб!”
То слова простой, сельской жены.
Не буде в нас ненависти, злоб,
будеме Богом благословены.

Ці днешня молода генерація
возьме молитвенну книжку до руки?
Змінила ся наша історія,
Предность мають таблетки, нотбуки.

Діавол володіє світом,
вяже молодим розум, руки.
Прикажме своїм дітём,
няй обмеджать свої нотбуку.

Мобіл є в днешнім світі потрібный,
але не будьме ёго отроком.
Затрачены суть души бідны,
а Господь остає боком.

ОБСЯГ

Подякованя Господу Богу	7
НАШЫ ТРАДІЦІЇ.....	9
Рожественный вечур.....	10
Радостный Святый вечур	10
Великодня обливачка.....	11
Бачованя на Полянї	12
Тертя лену і преспанка.....	13
Камюньске вешїля	16
ВЕСЕЛО І СМУТНО-ВАЖНІ	17
Бїдак дїдо і ёго баба	18
Дїдо Попивачко	20
Розгоднута в корчмі	21
Розум і тїло	22
Свекра о зятёви	26
Свекра о невістї	28
Молода генерація і дискотека.....	30
Скушеность брата.....	34
Выставны кусы і Суперманы	35
Передвеликодне прятаня	36
Грішіня	39
БОЛЯЧІ ДУМКЫ.....	41
Надраном	42
Старе дерево.....	42
Свой наймолодшій	44
Смутный Святый вечур	44
На граніці жывота і смерти	46
Смуток і надїя.....	47
Стишкы.....	47
Одышла молода мати	48
Співай, душо, співай!	49
Пізный вечур – ясна ніч	50
Підшпотив ем ся... ..	51

Некролог.....	53
Аж одыйду I.....	54
Аж одыйду II.....	55
Кедь прийде смерть.....	56
Розлучка.....	57
НАРОДНОБУДИТЕЛЬСКИ.....	59
Родить ся стишок.....	61
Одказ Русинам.....	62
Благослов, Владыко!.....	62
Не смуть, душо.....	63
Вызва Русинам.....	64
Родна бісіда.....	65
Русинам ку списованю.....	66
Юркови Харитунови.....	67
Замышліня над Русинами.....	69
Підкарпатьска Русь – Закарпатя.....	70
Не были мы Українці.....	71
Біловежа.....	72
Косодревина.....	73
Старина.....	74
Не можу спати.....	75
Молодій генерації.....	76
Оброджіня Лемків.....	77
Петрови Трохановскому-Мурянкови.....	77
Кузмякови.....	78
Світовый конгрес Русинів.....	79
Русинський музей.....	80
День Русинів.....	81
СПОМИНАНЯ.....	83
Пишу далшый стишок.....	84
При Лемківських розвалинах.....	84
Споминаня на стариньску долину.....	86
Стрїтнутя з Лемками.....	87
Під орїхами.....	89
Липа.....	90

Приходить ніч.....	91
Стебло трави.....	92
Цомпляна зима.....	93
Не є дня.....	94
Споминаня предків.....	95
Мамко моя.....	96
Чеканя – што буде.....	97
Вырубаний ліс.....	98
Староба.....	100
Смутна історія.....	101
СОНДА ДО СЕБЕ САМОГО.....	103
Не ем кар'єриста.....	104
Я бідный ся народив.....	105
Не пишу про верейность.....	106
Інакшый не буду.....	107
Поетом ся не народиш.....	108
Замышліня над собов.....	109
Вызнаня 2.....	110
Осінь жывота.....	111
ВІНЧОВАНЯ.....	115
Ґратуляція отцёви духовному.....	116
Сімдесят років Барвінку.....	117
Барвінку, барвінку.....	118
Русинам.....	119
Камюнка моя наймілша.....	120
Вінчованя Камюнці.....	123
Пастуцьке вінчованя на Русаля.....	124
Кветі Галасовій.....	125
Кветі Галасовій ку юбілею.....	125
Подякованя Богу за свою жену.....	127
Своій любій жені.....	128
Братови Юрови ку сімдесятці.....	129
Камюнці ку 700-ому вырочу.....	130

ФІЛОЗОФІЧНЫ.....	131
Встаю, падам	132
Спокійны і успокоены	133
Унія	134
Туга	135
Біоград	137
Де чісте сердце – там ваше багатство	138
Без граніць	139
Оддых душы	139
Колесо жывота	140
Хто хоче пса бити.....	141
ДОВОЛЕНКОВЫ	143
Хорватське море.....	144
При морю	144
На острові Гвар.....	145
ТЫМ, ШТО ОД НАС ОДЫШЛИ	147
Панови Миколаёві Ксенякові над гробом.....	149
Споминка на Марію Мальцовску	150
Ружа	151
Последня ружа	152
Росла ружа	153
Споминаня на Янка Допіряка.....	154
НАРОДНЫ МУДРОСТИ.....	157
БОГ З НАМИ.....	163
Терпезливый Йов і мы	164
Боже ряджіня	165
Божый закон	166
Лем Бог то знать	167
Фарізеі 2.....	167
Молитва в пості.....	169
Людське зло	170
Перед спанём.....	171
Ангел сна.....	172

Іконописець.....	172
Як тя Бог учить, так роб!	173

© Миколай Коневал

З русиньского сердца. Мої вершы III.

© Выдаватель: Сполук русиньских писателів Словеньска, 2025

Выдрукованя: Grafotlač Prešov

Перше виданя

Тираж: 200 фалатків

© Mikuláš Koneval

Z rusínskeho srdca. Moje verše III.

© Vydavateľ: Spolok rusínskych spisovateľov Slovenska, 2025

Tlač: Grafotlač Prešov

Prvé vydanie

Náklad: 200 kusov

Predajná cena: 8,00 eur

ISBN 978-80-89746-13-2

